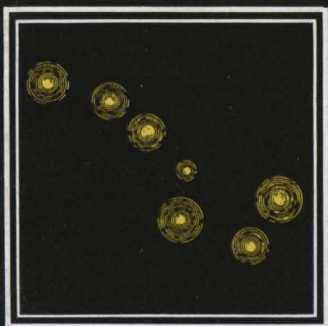

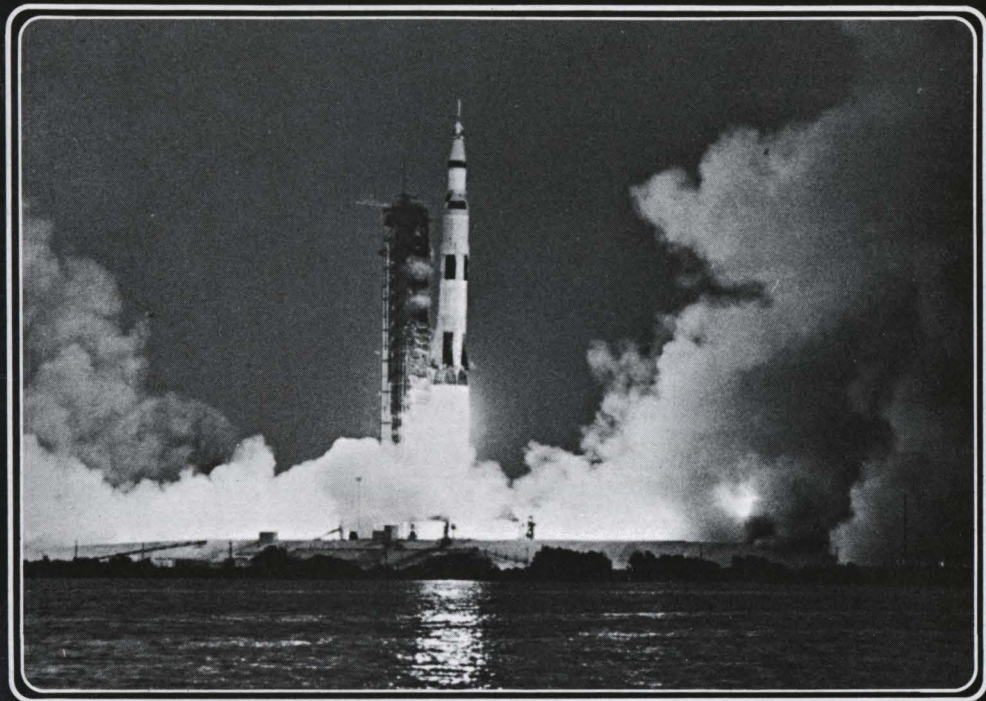

GICOFF

INFORMATION

Göteborgs Informations Center för Oidentifierade Flygande Föremål

NR 2 1973 · ÅRGÅNG 4

Ny serie.....

Apollo – projektet

Norrländ.....

**Ett starkt lysande objekt med
markant lutning observerat**

Svensk pilot...

**–Det steg rakt upp med en
oerhörd acceleration**

Föreningen

ORDFÖRANDE:

Björn Högman
Ahrenbergsg. 14 A 416 73 Göteborg
Tel. 031/25 62 07.

VICE ORDFÖRANDE:

Alf Tollhag
Hällebergsg. 44 440 32 Ytterby
Tel. 0303/92 09 5.

SEKRETERARE:

Sven-Olof Fredrikson
Solrosg. 12 C 416 51 Göteborg
Tel. 031/21 87 10.

KASSÖR:

Siv Högman
Ahrenbergsg. 14 A 416 73 Göteborg
Tel. 031/25 62 07.

INFORMATION och PR-avdelning: GÖTEBORG

Jörgen Karlson
Sagögången 57 3 vån. 422 45 Hisings Backa
Tel. 52 54 75.

STOCKHOLM

Boris Jungkvist
Klasrovägen 39 A 191 49 Sollentuna
Tel. 08/35 53 64.

FOTOTEKNISK avdelning:

Gunnar Johansson
Roy Karlsson
Lars-Erik Svennberg

GICOFF

håller möte i egen lokal vid Långåkern 1
Sävedalen (intill skoaffären.)

Upplysn. ordf. Björn Högman,
tel. 031/25 62 07.

Mötesdagar under första halvåret 1973:

9.1	23.1	6.2	20.2	6.3
20.3	3.4	17.4	15.5	24.5
12.6				

Omslagsbild:

En Apollo-start från Kennedy Space Center, Florida, får även symbolisera vår start att ägna mera intresse åt vad som händer inom rymdforskningen i dag.

EFTERTRYCK FORBJUDES
utan redaktionens medgivande.

GICOFF · AHRENBORGSG. 14 A · 416 73 GÖTEBORG · SVERIGE-SWEDEN · POSTGIRO 42 85 03-7

Tidningen

REDAKTÖR OCH ANSVARIG UTGIVARE:

Sven-Olof Fredrikson

ANDRE REDAKTÖR:

Björn Högman

REDAKTIONSSSEKRETERARE:

Bertil Nilsson

I REDAKTIONEN:

Tony Ericsson
Ingemar Hedenvik
Siv Högman
Lars-Erik Svennberg
Alf Tollhag

ILLUSTRATIONSTECKNARE:

Tage Jonsson
Rickard Lidblom
Leif Nilsson

PRENUMERATION - DISTRIBUTION:

Jörgen Karlson
Sagögången 57 3 tr 422 45 Hisings Backa
Tel. 031/52 54 75.
Pg. 42 85 03-7

LAYOUT:

Göran Robertsson

GICOFF-Information utkommer med 6 nr/år. Tidningen distribueras endast till medlemmar i GICOFF.

Medlemskap kan erhållas genom inbetalning av kronor 39 avseende helår, eller 21:50 avseende halvår, å postgiro-nummer 42 85 03-7.

UTLANDSKORRESPONDENTER:

FOREIGN CORRESPONDENTS:

DANMARK Ingemar Hedenvik
Wadköpingsg. 27
422 51 Hisings Backa
Tel. 031/52 56 02.

FINLAND Björn Högman
Ahrenbergsg. 14 A
416 73 Göteborg
Tel. 031/25 62 07.

NORGE Jörgen Karlson
Sagögången 57 3 vån.
422 45 Hisings Backa
Tel. 031/52 54 75.

ÖVRIGA UTLANDET:

Sven-Olof Fredrikson (Eng.)
Solrosg. 12 C
416 51 Göteborg
Ake Nilsson (Ty.)
Lindormsg. 25
502 37 Borås

Förord

Vilka uppgifter har en UFO-förening? Ska den verka som en rent ideell förening vars primära uppgift är att tillgodose medlemmarnas intresse eller ska den först och främst ha ett högre mål? I så fall var och hur kommer medlemmarna in?

Ska en UFO-förening bara ägna sig åt själva UFO-fenomenet eller ska den även och kanske till och med primärt ägna sig åt de s k gränsvetenskaperna (som t ex parapsykologi), rymdfilosofi och svartkonst? Kan en UFO-förening i dagens läge ge sig på ett avancerat tvärvetenskapligt tänkande och då samtidigt få ut en djupare kunskap?

Detta är några av de frågor som kom upp vid ett möte som undertecknade hade med Carl-Axel Jonzon och Jan Lind från riksorganisationen UFO-Sverige. Med på mötet var också Anders Wahlström och Annie Ekström från UFO-Jönköping.

Diskussionen var ofta både intressant och informativ och vi hade möjlighet att klargöra en del ståndpunkter som det tidigare rätt visst oklarhet om.

Det framgick tydligt att de två organisationerna på ett flertal punkter har olika åsikter både vad det gäller inriktning av UFO-arbetet och uppbyggandet av en UFO-organisation.

Vi, undertecknade, anser att en UFO-förening först och främst ska byggas kring ideellt arbetande medlemmar och att dess arbetsinsats är det viktiga. Vi är fullt medvetna om att detta nödvändigtvis innebär att ambitionsnivån måste hållas inom rimlig gräns. Som en konsekvens av detta ser vi det som vår huvuduppgift att ägna oss åt själva UFO-fenomenet. Med denna inriktning framstår det som mycket väsentligt att göra ett gott arbete vid de olika undersökningar som görs efter en UFO-observation. De senaste åren har detta arbete framför allt utförts av GICOFF-medlemmar och Anders Liljegren i Norrköping. Tillsammans har vi täckt upp de flesta fall, men på grund av bristande resurser har undersökningsarbetet ofta inte utförts på ett så bra sätt som varit möjligt. I stället har ett visst dubbelarbete utförts.

Det var framför allt för att råda bot på dessa problem vi ansåg ett möte med representanter för UFO-Sverige väsentligt.

Dessa ansåg dock inte att ett samarbete på rapportsidan var aktuellt.

Som skäl angavs att en omorganisation inom UFO-Sverige var nära förestående och att eventuella överenskommelser skulle omintetgöras på denna.

Det angavs också att medlemskap i och arbete för båda organisationerna är oförenligt med UFO-Sveriges politik.

Vi anser det nuvarande förhållandet otillfredsställande och kommer att satsa på uppbyggandet av en effektiv organisation på rapportsidan.

- o - o - o - o - o - o -

Eugen Semitjov har i fyra nummer av Allers (nr 11, 12, 13 och 14) behandlat UFO-fenomenet. Han har denna gång främst tagit upp Barney och Betty Hill-fallet och Washington-fallet 1952. Båda är s k klassiska fall som man kan läsa om i flera böcker (bl a i Gösta Rehns första bok "Flygande tefat i dokument och teori").

Det är mycket bra att UFO-fenomenet uppmärksammas så mycket av veckopressen som nu sker men artiklarna i Allers bör inte kommenteras utan att viss kritik framförs. Vissa väsentliga uppgifter saknas och dessutom avslutas artiklarna med sådana kommentarer om fallen att man frågar sig varför artiklarna publicerades.

Tony Ericsson (Rymd-Tony) - en av våra duktiga rymdexperter - kommer i detta och följande nummer att sammanfatta Apollo-projektet. Dessa artiklar tillsammans med detta nummers framsida får symbolisera vår avsikt att ägna mer intresse åt vad som händer inom rymdforskningen i dag.

Sven-Olof

Björn

Alf

HYPNOS AVSLÖJADE SAMTAL MED BEFÄLHAVAREN OMBORD

Kort resumé från nr 1.

Den 3 december 1967 rådde poliskonstapeln Herbert Schirmer ut för en mycket spännande UFO-upplevelse. Till att börja med såg det ut att vara en händelse som alla andra. Så småningom blev dock Condonkommittén inkopplad och polismannen utfrågades av framstående vetenskapsmän med hjälp av hypnos, sanningsserum och lögn-detektorprov. Framför allt var man intresserad av en halvtimme som polismannen av någon anledning inte redovisat i sin rapportbok.

Under utfrågningen framkom häpnadsväckande fakta om denna glömda halvtimme. Underliga varelser kom ut från det landade föremålet och närmade sig polis-bilen. Schirmer blev som förlamad och helt oförmögen att handla. En av varelserna förde ett föremål mot halsen på Schirmer, strax under örat. Därefter började varelserna fråga ut honom och helt viljelös förs han ombord på farkosten där utfrågningen fortsätter.

Här kommer nu fortsättningen på vad som kanske kan karaktäriseras som världens mest otroliga UFO-kontakt.

AVSNITT 2.

Senare får polismannen besked om, att det är hög tid att lämna rymdskeppet.

Avskriften fortsätter:

"Han säger, att jag inte skall berätta om min visit ombord på skeppet. - Han ser mig i ögonen - Ahh - Talar:

"Du skall säga att skeppet landade vid huvudvägen, att de närmade dig och att det for till väders. Detta skall du säga och inget annat. Du skall inte tala öppet för någon om vad som hänt denna natt - vi tänker återvända för att träffa dig två gånger till. - Du kommer att få ett meddelande - Du skall få veta när vi kommer."

"Trycker mina skuldror - ett märkligt ord - det måste betyda farväl."

- - - - -

Schirmer berättar att han blev eskorterad utanför skeppet och återförd till sin patrullvagn. De två varelser, vilka varit posterade som vakter utanför skeppet återvände nu till detta. Ett rödaktigt sken visade sig plötsligt i botten av skeppet. De tre landningsbenen drogs in i flygkroppen och ledsagat av ett summerljud försvann farkosten i nattskyarna.

"Jag fick veta att skeppet hade en diameter av 35 meter", berättar Schirmer.

"Det glödande ljuset under starten och landningen var det kraftigaste jag någonsin skådat."

- - - - -

ANDRA UPPLYSNINGAR OMFATTANDE SKEPPET.

Skeppet var konstruerat och uppbyggt av 100 % magnesium. Schirmer mindes inte

klart om han sett några skarvar på skeppets ytterhölje.

"Det är möjligt att det var några."

En smal gångbro ledde runt hela farkosten och det var en dörr på toppen av denna från vilken en lejdare ledde ned till gångbron.

"Det är möjligt att det var en nödutgång", förklarade Schirmer.

En grupp "data"-liknande maskiner var placerade i den ena sidan av skeppet i närheten av mätta-vor och skrivbord. Två besynnerliga stolar med pyramidformade ryggstöd stod framför en instrumentpanel.

Varelserna demonstrerade hur de tappade ström från en kraftledning i närheten. Knappar trycktes in, en antenn sänktes ned från skeppet och blev inriktad mot högspänningsledningarna. En vit gnista sprutade över från ledningarna till antennen. Schirmer berättade att mätarna inne i skeppet hade rört sig något uppåt. Han fick också veta att elektriciteten bara blev tappad i små mängder för att möjliggöra att skeppet skulle kunna omge sig med ett elektromagnetiskt kraftfält.

KRAFTFÄLTET.

Detta elektromagnetiska kraftfält påstod man vara en av de defensiva försvarsmetoderna under landningen. Den landade farkosten omger sig med ett osynligt cirkelrunt kraftfält till sitt försvar. Bilmotorer, radioapparater m m sätts ur funktion och en obehaglig stickande förnimmelse hos människor och djur är följderna av detta kraftfält. Det har vid talrika tillfällen rapporterats att motorfordon blivit stående vid möten med UFO:s. Personer har rapporterat att de blivit brända, då de kommit för nära ett UFO och förklarat att farkosten utsände "en vit gnista". Detta kan möjligtvis ha varit en elektrisk urladdning.

BEVAKNING.

Schirmer berättade också om en stor "visionsskärm" på skottet inuti skeppet även om där också fanns glasliknande "hyttventiler". En av varelserna slog på en strömbrytare och Schirmer såg då en bild av omgivningarna utanför skeppet. Kanterna av skärmen samt annan utrustning var konstruerat av samma silvergrå metalliska material som övriga detaljer i skeppet. Besättningen bar små ficklampslänkande föremål i ett hölster om-

kring höfterna. Inga andra vapen blev sedda ombord.

SKRIFTSPRÅK.

Ombord på det "flygande tefatet" lade Schirmer märke till ett pappersliknande material med symboler som liknade orientaliska hieroglyfer på ett dokument som påminde om rapportformulär.

VARELSENA.

Dessa blev beskrivna som omkring 120 till 150 centimeter i längd, med framträdande bröstparti och ett muskulöst, senigt utseende. Deras hållning var otroligt stel och rörelsemönstret typiskt militäristiskt. Deras huvuden var smalare och längre än människors. De bar en tätslutande hjälm och endast framsidan av deras ansikten var synliga. Ögonbrynen svängde uppåt över de "kattliknande" ögonen. Ansiktena var något orientaliska i dragen, näsan var längre och plattare än hos jordmänniskor. Även om jag kunde se läpparna, så var dessa mycket tunna, "läpparna liknade mest en spricka", mindes Schirmer. Färgen på deras hud var gråvit.

BEVAKNINGEN.

Schirmer kunde minnas ett "baby-tefat" under de hypnotiska försöken. Detta blev beskrivet som en "mindre inrättning" som förvarades inuti skeppet och som utsändes för att förmedla ljus- och synintryck till besättningen på moderfarkosten.

"Jag fick veta att dessa små tingestar blev sända in över ett område, före det att ett skepp skulle landa", förklarade Schirmer. "De sänder ljud och bild tillbaka till skärmen" inne i det stora skeppet."

Under den tid han var ombord på skeppet, stod två medlemmar av besättningen på vakt utanför.

"Jag blev mycket imponerad över deras säkerhetsprocedur", förklarade Schirmer. "Det gick inte en sekund utan att jag var under uppsikt."

Folk som hävdar att de blivit kontaktade av utomjordiska varelser blir ofta hänade därför att de inte kan visa upp några medhavda ting eller andra "souvenirer", som bevis för sina upplevelser.

"Tro mig, jag var rädd. Man åtlyder deras önskningar - och önskar de inte att man ska spatsera i väg med några

bevis så kan de vara säkra på att man inte gör det heller."

"Mitt intryck är, att dessa varelser, liksom våra egna astronauter, är mycket militäriska och visar en försiktig attityd. Man gör som de säger, vilket man vill eller ej."

K L Ä D S E L .

Varelserna var klädda i silvergrå overaller utan synliga sömmar, knappar eller blyxtlås. Ett bälte av liknande material slöt runt höfterna på vilket hölstret till strålvapnet var fäst. Händerna var normala och behandskade. Flygdräkten täckte huvudet med arrangemang, som liknade en hjälm och denna verkade vara framställd av ett starkare material över öronen. En liten antenn stack upp vid det ena örat. De bar stövlar. De använde sig inte av någon lufttank eller annan andningsapparat, inte ens medan de var utanför skeppet.

F R A M D R I F T .

Schirmer fick veta, att skeppet blev framdrivet genom en form av "reversibel elektromagnetisk energi" som utvecklade en tyngdfri framdrift. En rotor i mitten av skeppet var förbunden med två höga pelare, vilka upplystes vara reaktorer.

"Reversibel magnetisk och elektrisk energi tillåter dem att behärska massan och övervinna tyngdkraften", berättar Schirmer under en tillbakablick.

Farkostens hastighet var 147.500 km/tim eller per sekund.

"Jag kan inte minnas om det var per sekund eller om det var per timma, vilket ju också verkar fantastiskt", säger polismannen.

V A R F Ö R K O M M E R D E ?

Schirmer fick under sin kontakt veta, att "Jordmänniskorna inte handskas på rätt sätt med saker och ting". Hur besvikna många "troende" än må bliva, så fick inte Schirmer någon förklaring på hur vi här på jorden skulle handskas med tingen eller varför rymdvarelserna undvek att informera oss om en bättre livsföring än den nuvarande.

"Jag är inte ens säker på, att de kommer från det ställe de uppgivit", avslöjar Schirmer. "Det kan ju mycket väl vara något som de bara säger för att inte oroa oss."

Vad kontaktpersoner angår, fick Schir-

mer veta att dessa är godtyckligt utvalda.

"Under hypnosen fick jag veta att kontaktpersoner inte blir utvalda efter ett bestämt mönster. Överlåtet till rena tillfälligheter måste detta verka förvirrande för regeringar och folk världen över", förklarade Schirmer.

"De förmedlade inte något budskap eller något i den stilen utan sade att de skulle kontakta mig ytterligare två gånger. För min del tror jag att de nämner framtida kontakter för att på så sätt göra folk osäkra."

U F O - B A S E R .

Schirmer mindes uppgifter om underjordiska UFO-baser samt även sådana som hade sin placering under haven. Dessa upplystes vara placerade utanför Floridas kust, nära ett av polarområdena samt utanför Argentinas kust.

"Kanske detta är ett led i deras planer för att förvirra folk", menar Schirmer.

"Jag kan verkligen inte föreställa mig att de skulle vilja avslöja orterna för dessa baser för oss. De beskrev inte dessa baser på något sätt."

Schirmer fick också veta att dessa baser var till glädje för både medlemmarna av UFO-besättningarna och 'ditt folk'. Det finns ingen förklaring på detta erkännande.

"Jag fick också veta att ett observations-skepp samlar prover av olika djurarter och växter", säger Schirmer. "Jag måste ha frågat om de även bortförde människor, för han berättade att de hade ett program, som kallades 'avelsanalys'. Några människor hade blivit använda för dessa experiment. Han diskuterade inte detta ytterligare."

Schirmer tror att besättningarna i de "flygande tefaten" äger en omfattande kunskap om den mänskliga hjärnan.

"Jag tror, att några människor blivit kidnappade upp i rymdskepp och fått sina hjärnor utbytta och sedan blivit 'agenter' för dessa folk", menar Schirmer.

"Det låter rimligt, för de kontrollerade ju min rapport om observationen. Jag är säker på, att de kan kontrollera en person så länge de önskar det."

Ett erkännande från UFO-nauten om att "ditt folk är mycket fientligt", har kanske varit orsak till denna omfattande säkerhetsprocedur.

En av de mest förvirrande punkterna i Schirmers berättelse är, varför så många upplysningar blev givna till en ängslig och förbluffad jordmänniska. Ett annat problem är att avgöra, hur många av dessa upplysningar som är falska samt hur många som är korrekta. Den unge Nebraska-bon har med glans genomgått alla tänkbara prov på sannfärdighet.

Dr Leo Sprinkle förklarade efter de hypnotiska konsultationerna i Boulder, att Schirmer "själv tror på realiteten av det han säger".

Lika uttrycksfulla är efterlämnade bevis på en gräsbevuxen sluttning i utkanten av Ashland. De iakttagare som kör vägen förbi stadens förra avstjälningsplats, möts av ett mysterium. Två år efter den påstådda landningen av ett UFO finns där i marken kvar tydliga märken av ett trefotsavtryck i den mörka jorden. Tussar av gräs har virvlats samman på ett osedvanligt sätt, som om det blivit slungat runt av en intensiv centripetalkraft. Färgen på gräset i detta område skiljer sig väsentligt från gräset i omgivningarna.

Gåtan om kontaktpersonerna är en av de mest kontroversiella i UFO-historien. Många civila och militära iakttagare tror på UFO, men reserverar sig, när någon nämner kontakter. Man kan tydligen acceptera förekomsten av "flygande tefat", men det bör ej finnas piloter i dessa farkoster. Valet av kontaktpersoner kan kanske förklara denna tanke.

UFO-nauterna synes ha stor böjelse till att utvalja intelligensmässigt medelmåttiga människor framför högststående regeringsambetsmän, vanliga människor framför samfundens toppskikt och människor som vanligtvis aldrig tänker på sådant som UFO:s framför anhängare av dess existens. De irrationella, nästan idiotiska handlingarna av många kontaktpersoner har chockerat många forskare. Många kontaktpersoner är uppenbart besatta av tanken att bringa ett "budskap" till mänskligheten och att låta beskedet om de gottgörande tallriksresenärerna gå vidare.

Detta missionsarbete blir ofta utfört på bekostnad av deras familjeliv, arbete och personliga välfärd. Nyckeln till mysteriet med UFO:na kan mycket väl tänkas ligga i ett omsorgsfullt studium av kontaktpersonerna. Det är kanske också felaktigt att tillämpa jordisk logik på varelser av okänt ursprung. Om deras hjärnor och filosofi är på samma nivå som deras tek-

nologi så är varje jordiskt geni på barnstadiet i jämförelse med dessa.

- - - - -

I överensstämmelse med vad vissa medlemmar av Condon-kommittén hade sagt, fick den offentliggjorda rapporten rörande händelsen inte någon positiv värdering.

I "SAG" nummer 42 North Central, blev Schirmer kallad "statspolis från trakten" i stället för "lokal polis" och "marinveteran från trakten" i stället för "veteran från marinen".

Från Sidan 389 i BANTAM, pocketformat-utgåvan, lyder rapporten:

En konstapel från statspolisen, som hade haft tjänst sedan klockan 17.00 patrullerade ensam i utkanten av sin lilla hemstad kl 02.30.

Han rapporterade, att en tallriksliknande farkost landade eller svävade över huvudvägen, 15 meter framför honom. Farkosten försvann därefter direkt upp igenom luften med hög fart.

Statspolismannen kunde inte redogöra för en 20-minuters-period, under vilken han antog att han måste ha varit i närheten av farkosten.

Man fann inga bevis för att ett fysiskt objekt enligt påståendet befunnit sig på platsen.

En psykologisk värdering av statspolismannen, försedd med dennes bildliknelse och personliga medverkan, bidrog heller inte till att frambringa bevis för, att det rapporterade objektet var fysiskt verkligt. (Condon-rapporten förklarade blott icke, hur ett Rorschach bläckplumptest kunde bevisa eller motbevisa om en händelse på ett ställe i Ashland, Nebraska, var verkligt eller ej.)

Rapporten fortsätter:

Ett prov med partiell hypnotisk teknik blev föranstaltat av Dr Leo Sprinkle, professor i psykologi vid universitetet i Wyoming. Proven kom till användning för att avgöra, huruvida en hypnotisk teknik skulle kunna vara av värde vid framkallande av förträngda eller otillgängliga informationer om UFO:s.

Under denna behandling blev nya upplysningar fogade till polismannens redogörelse om UFO-upplevelsen. Autenticiteten av den rapporterade upplevelsen för-

forts på sid 27

Rymd·Teknik·Forskning

ELVA FÄRDER MED APOLLO

Av Tony Ericsson "Rymd-Tony".

Del 1

Den 25 maj 1961 talade president John F Kennedy till sina kongressmedlemmar:

"Det är min övertygelse att vår nation bör sikta på att före detta årtiondes slut landsätta en människa på Månen och föra henne välbehållen tillbaka till Jorden. Inget annat rymdprojekt under denna period kommer att göra starkare intryck på mänskligheten eller vara mer betydelsefullt för utforskningen av världsrymden."

Genast började vetenskapsmän och ingenjörer att skissa fram olika planer för hur den väldigt komplicerade landningen skulle gå till. Två rymdprojekt växte snabbt fram.

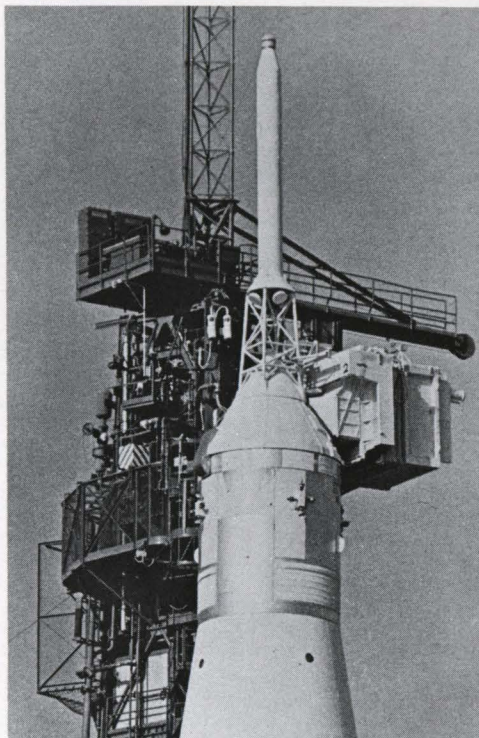
Mercury, en liten trång enmanskapsel som efter sex bemannade flygningar bevisade att människan kunde ta sig upp i rymden, hålla sig kvar där och ta sig ner igen välbehållen.

Sedan sköts tio bemannade kapslar upp av den tvåsitsiga Gemini-typen. De färderna kunde bevisa att det var möjligt för människan att härda ut ända upp till 14 dygn ombord utan att få minsta men efter färden. Man fick också klarhet i att det var möjligt att föra samman två farkoster ute i rymden. Sist men inte minst demonstrerade Gemini att det var möjligt för en människa att iklädd speciell rymdräkt föra ett ganska komfortabelt liv på utsidan av farkosten under pågående flygning.

I och med alla dessa positiva besked kunde de ansvariga ge klartecken till det mest djärva rymdförsök som mänskligheten skådat, A P O L L O .

JANUARI 1967.

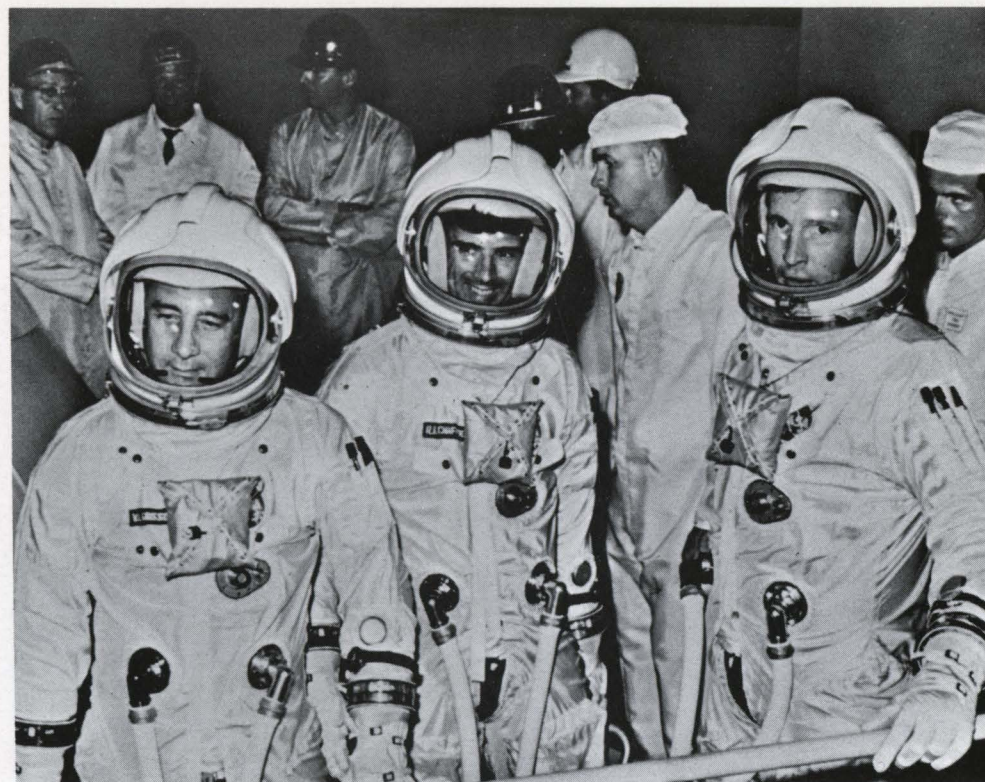
Nedräkningen pågick inför det första försöket att föra upp en bemannad Apollo-kapsel i omloppsbana runt Jorden och kontrollera systemen ombord. De tre ast-

I en sådan här kapsel på toppen av en Saturnus 1 B-raket förölyckades de tre astronauterna.

ronauterna Gus Grissom, Edvard White och Roger Chaffe låg i hårdträning för färden, som enligt planerna skulle starta i februari samma år.

Den 27 januari klädde de på sig sina rymddräkter och gick ut till startplattan på Kennedy Space Center. Där stod kapseln fästad ovanpå en Saturnus 1 B-raket. De tre astronauterna skulle genomföra en simulerad start som var identisk med

Apollo-projektets dödsoffer. Från vänster Gus Grissom, Roger Chaffe och Ed White.

den riktiga så när som på att raketerna inte skulle lyfta. Simuleringen började och allting såg normalt ut utom vissa smärre kommunikationsproblem. Gus Grissom klagade:

"Om ni har svårt att höra oss här på marken hur skall ni då kunna höra oss när vi är där uppe?"

Cirka tio minuter före "start!" kom plötsligt ett chockbesked från kapseln. En av astronauterna rapporterade att de såg eldflammar ombord. Sedan kom några få desperata rapporter:

"Det är en ordentlig flamma, vi brinner, försök få ut oss."

På Cape Kennedy började genast räddningsmannskapet arbeta febrilt för att öppna luckan på kapseln. När den till slut gick upp kunde man konstatera att det bara återstod förkolnade rester av astronauterna.

En undersökningskommission tillsattes för att utreda vad det var som orsakat

olyckan. Efter den noggranna undersökningen, som pågick i flera månader, konstaterades det att branden orsakats av ett elektriskt fel, som antände kapselns rena syrgasatmosfär till ett flammande inferno. De tre astronauterna i sina rymddräkter blev kremerade på bara några sekunder, de hade alltså ingen chans att få upp den komplicerade luckan. Kommissionen fann det också nödvändigt att syna Apollos konstruktion och resultatet blev att Apollo fick byggas om i brandsäkert material och en helt ny lucka konstruerades, som gick lätt att öppna såväl inifrån som utifrån. Efter branden var stämningen dyster inom rymdflugstyrelsen, ingen var säker på att man skulle kunna hålla tidsschemat och landsätta en människa på Månen före år 1970

Apollo 7, 163 varv runt jorden

Ett år och nio månader efter den fruktansvärda branden på Kennedy Space Center, stod Apollo 7 klar för det första beman-

Apollo 7-teamet på väg till startplatta 34, där deras Saturnusraket väntar. Från höger Don Eisele, Walter Cunningham och Walter Schirra.

nade Apollo-försöket. Besättningen hade hårdtränats och var beredd att ta revansch för sina döda kamrater. Apollo 7-försöket var planerat att starta den 11:e oktober och de tre astronauterna Walter Schirra, Don Eisele och Walter Cunningham skulle tillbringa 11 dygn i omloppsbana runt vår planet.

Den 11 oktober 1968 fördes de tre astronauterna iklädda sina vita rymddräkter ut till startplatta 34, där deras Apollo-kapsel satt fästad ovanpå en Saturnus 1 B-raket. Saturnus 1 B är en mindre medlem av den väldiga Saturnus-familjen som bland annat innefattar den 111 meter höga Saturnus 5, som kom att användas under resten av Apollo-programmet.

Miljontals TV-tittare över hela världen kunde följa slutfasen av nedräkningen, som gick helt perfekt. På utsatt tid tändes motorerna i det första steget och Apollo 7 började lyfta sakta och värdigt. Cir-

ka 10 minuter senare befann sig Apollo 7 i den planerade omloppsbanan.

Väl uppe i banan övades docknings- och omställningsmanövern med det andra steget av starttraketen. Under manövern kopplade astronauterna loss kommando- och servicemodulen från bärraketen. Sedan vände sig kapseln helt om och dockade med raketsteget som markerade månlandaren.

Under Apollo 7-färden inleddes också de regelbundna TV-sändningarna från rymden som skulle fortsätta hela Apollo-programmet ut. Först var befälhavaren Walter Schirra bestämt emot denna extra belastning men så småningom gav han upp och visade TV-tittarna märkliga uppvisningar i tyngdlöst tillstånd.

Efter att ha cirklat 163 varv runt Jorden slungades Apollo 7 den 22 oktober in i Jordens atmosfär med extra hög fart

Vy över Stillhetens hav. Bilden är tagen av Apollo 8:s besättning, på ett avstånd av 110km.

för att göra nedfärden så mycket som möjligt lik de nedfärder som framtida månbesökare skulle utsättas för i extremt höga hastigheter. Kapseln klarade provet med glans och drygt 15 minuter senare landade Apollo 7 i Atlanten och de tre skäggiga och lyckliga astronauterna togs emot med pomp och ståt på hangarfartyget Essex' däck.

Apollo-7-provet var över och allt hade gått perfekt. I Houston gavs bästa möjliga betyg på Apollo-kapseln. Därmed kunde det ges klartecken för det dittills djärvaste försöket, Apollo 8:s julfärd till Månen, som bland annat skulle omfatta tio varv runt vår drabant.

Apollo 8, tio varv runt månen

DEN 21 DECEMBER 1968:

På startplatta 39 Kennedy Space Center stod den första Saturnus 5-raketen med levande last ombord startklar.

Nedräkningen pågick inför den dittills djärvaste framstöten mot Månen. De tre astronauterna Frank Borman, Jim Lovell och William Anders hade till uppdrag att föra Apollo 8:s kommando- och service-kapsel till Månen och gå in i omloppsbana där. Efter tio varv skulle de starta service-kapselns raketmotor och återvända till Jorden.

Syftet med färden var att kontrollera om Apollos system skulle fungera lika bra i yttre rymden som de hade gjort i omlopps-

På julaftonskvällen tog Apollo 8:s besättning denna bild av kratern Coclenius, som nästan är 64 km från kant till kant.

banan runt vår egen planet med Apollo 7. Nedräkningen gick helt perfekt och exakt på utsatt tid tände de fem F 1-motorerna i Saturnus' första steg. Den 111 meter höga raketen började lyfta sakta och majestätiskt upp mot den blå himlen. Under uppfärden utvecklade Saturnus en så hög dragkraft att den hade kunnat föra upp sexton london-bussar i en omloppsbanan runt Jorden.

Väl uppe i den planerade banan släckte astronauterna den ensamma J 2-motorn i det tredje steget. Sedan började de tre rymdfararna att kontrollera om systemen ombord hade klarat uppfärden. Allting såg perfekt ut och från markkontrollen i Houston gavs klartecken för att inleda resan mot Månen.

Efter ett varv runt Jorden tändes åter det tredje stegets J 2-motor och ökade Apollo 8:s hastighet från 28 000 till 39 000 km/tim. I och med den hastighetsökningen började Apollo 8 dra sig ur Jordens gravitationsfält och satte kurs mot Månen som låg 380 000 km längre bort. Noggranna uträkningar på Jorden gjorde det möjligt för besättningen att styra in sig i en bana som gav dem gratis skjuts tillbaka till Jorden om något skulle strejka i service-modulens raketmotor. Detta var möjligt genom en kombination av Jordens, Solens och Månens gravitation.

Under den cirka 3 dygn långa överfarten kunde de tre astronauterna som första människor se vår värld krympa ihop och bli så liten att den kunde ses från pol till

pol i ett fönster på kapseln. Apollo-8-besättningen hade liksom Apollo 7-teamet en TV-kamera ombord och med hjälp av den kunde vi jordbundna människor se hur vardagen tedde sig ombord på ett månskepp. Givetvis sände astronauterna också bilder på den försvinnande Jorden och den växande Månen.

Men det var inte bara TV-sändningar under överfarten. Besättningen vilade också inför den krävande tid som väntade i omloppsbanan och när de inte gjorde det då kontrollerade de systemen ombord. Vidare beskrev astronauterna sina synintryck som de fick av den försvinnande Jorden och det väldiga universum.

På julafton 1968 nådde de tre astronauterna ombord på Apollo 8 sitt mål. De svängde in på Månens baksida och utan radiokontakt med Jorden startade motorn på service-modulen och gick in i en bana runt Månen på 110 kilometers höjd.

Orsaken till att de inte kunde hålla radiokontakten öppen under manövern var att Månen själv blockerade signalerna, detta sker 45 minuter av de 2 timmar som det tar för kapseln att fullborda ett varv.

Astronauterna var djupt gripna när de för första gången kunde se Månen på så här nära håll. Jim Lovell sa:

"Den oändliga ödsligheten är skräckinjagande, det får en att inse vad man har där nere på Jorden. Härifrån sett är Jorden en stor oas i rymdens oändlighet."

"Månytan ser ut som om den var sammansatt av moln, pimpstensmoln", sa Bor-man. Han beskrev vår drabant som en "våldigt avskräckande syn . . . inte precis någon speciellt inbjudande plats att leva och arbeta på."

Anders sa:

"Av de otaliga kratrarna kan man se att Månen under eoner bombarderats av asteroider och meteoriter som märkt varje kvadratcentimeter av dess yta med små gropar."

Senare sände astronauterna sin egen juldagsbrev till Jorden, som bestod av TV-bilder som visade det atmosfärlösa landskapet medan besättningen läste första kapitlet ur första Mosebok.

En viktig del i programmet var att syna ut de bästa landningsplatserna för kommande månexpeditioner. Efter noggrann studering av tilltänkta områden valde man ut tre platser, som fotograferades mycket noga.

Apollos system fungerade helt perfekt och efter de 10 planerade varven var Apollo 8 klar för hemfärden. Den kritiska starten av service-modulens motor gick helt perfekt och på juldagsmorgonen inleddes hemresan.

Den 27 december 1968 kastade astronauterna loss service-modulen och gjorde sitt inträde i atmosfären med en hastighet av 38 000 km/tim. Cirka 10 minuter senare låg Apollo 8:s kommando-kapsel och flöt i Stilla havet. Människans första resa till Månen var avslutad.

ESRO—projektet

Den västeuropeiska rymdforskningsorganisationen Esro har lyckats reaktivera forskningssatelliten TD-1A, som sköts upp i mars 1972 men fick fel på sina bandspelare för lagring av information.

Det betydde att man bara kunde ta emot uppgifter som satelliten registrerade då den passerade markstationer.

I slutet av november 1972 hade banan förskjutits så att den under långa tider befann sig i jordens skugga. Solbatterierna kunde inte laddas, och man kunde inte vara säker på att kunna få igång funktionen igen.

Nu har det lyckas. I februari/mars sände man 611 fjärrkommandon under 50 minuter, och den delvis svenskbbyggda satelliten började åter fungera. Man har dock nöjt sig med att starta sex av de sju från början avsedda experimenten. Det sjunde misstänks ha orsakat bandspelarstoppet.

Från att till en början ha varit ganska misslyckat kan detta i stället komma att bli ett av Esros mest givande projekt. TD-1A är en astronomisk satellit med uppgift att kartlägga hela stjärnhimlen. Nu utnyttjar man många markstationer och har förhoppningar om att komma upp i hela 85 procents verkningsgrad.

Ny rysk månbil

Sedan den 18 januari i år rullar den ryska månbilen Lunochod 2 på månytan i trakterna omkring Lemognier-kratern. Lemognier-kratern, som ligger i östra utkanten av Stillhetens hav, anses vara en plats av stort vetenskapligt intresse.

Föregångaren Lunochod 1 var verksam från den 17 november 1970 till den 9 oktober 1971. Programmet för Lunochod 1 var från början bara utsatt till 3 månader, men eftersom bilen fungerade helt perfekt lät forskarna den fortsätta. Under den 11 månader långa körtiden hann Lunochod 1 tillryggalägga en sträcka av 10 km. Längs vägen tog den markprover som analyserades i bilens laboratorium.

Av allt att döma överensstämmer Lunochod 2:s konstruktion i det väsentligaste med Lunochod 1:s. Den tar sig fram med egen kraft, men den kontrolleras av markkontrollen som styr den efter de TV-bilder som bilen skickar ned. Lunochod hade fem växlar för framåt-drivning plus ett stopp, kamerautrustningen bestod av två kameror som sände ned mer än 200 panoramabilder plus 20 000 andra bilder.

Liksom sin föregångare är Lunochod 2 utrustad med en fransktillverkad laserreflektor. Med hjälp av den kan unikt exakta mätningar göras av Månens avstånd till Jorden och dess olika förflyttningar. Lunochod 1 placerades för övrigt så innan den definitivt tystnade, att dess laserreflektor fortfarande gör tjänst.

Lunochod 2 landsattes med hjälp av den obemannade månstationen Luna 21, som sändes upp den 8 januari 1973 och landade i Lemognier-kratern på natten den 15 januari 1973. Knappt tre och en halv timme senare rullade Lunochod 2 ned från Luna 21 efter en titt ut på omgivningen med hjälp av TV-kameror. Redan samma kväll hade bilen hunnit flytta sig 30 meter och bekantat markkontrollen vid Bajkanour i Kasachstan med den närmaste terrängen. Efter den körningen paraderades bilen på en jämn yta, där den laddade upp sin kraftkälla (ett solbatteri).

Torsdagen den 18 januari 1973 inledde Lunochod 2 sitt forskningsprogram, vilket den fortfarande håller på med. Programmet består av att fortsätta de utforskningar som inleddes med Lunochod 1. Lunochod 2 väger 840 kg och är därmed tyngre än sin föregångare som vägde 756 kg.

Dessa obemannade månbilar är Sovjets motsvarighet till USA:s Apollo-program, som avslutades i december förra året.

Det råder delade meningar om vilket som är bäst;

att sända upp automater eller astronauter.

Enligt experterna kommer det att dröja minst 5 år innan någon rysk kosmonaut kommer att välja och vraka bland månstenar på plats.

Av Tony Ericsson "Rymd-Tony"

MARS—den gåtfulla planeten

På bara de senaste tio åren har astronomernas och geologernas uppfattningar av de topografiska förhållandena på Mars ändrats fyra gånger. Nu, efter det att amerikanska Mariner 9 avslutat sina undersökningar, har man dock fått bättre grepp om detta problem.

Vår svenske expert på planeten Mars, astronomiprofessorn Åke Wallenquist, har bl a i artiklar i Svenska Dagbladet redogjort för Mariner 9:s resultat. Kanke kan vi också vänta en ny upplaga av hans pocketbok "MARS - DEN GÅTFULLA PLANETEN" så småningom? (Utgiven på Prisma förlag 1970.)

Landskapet på Mars skiljer sig från både månens och jordens. Sedan länge har man också diskuterat om det finns vulkaner på planeten. Men de höga moln som iakttagits och som påminner om vulkaniska askmoln kan också tolkas som stoftmoln som drivits högt upp och genom belysningen fått denna färgton och observerade ljusglimtar kan möjligen komma från meteoriter som flammade upp i marsatmosfären.

Nix Olympica är ett jättelikt ringberg, omkring 50 mil i diameter och med en höjd av cirka 15 km, alltså dubbelt så högt som vårt jordiska Mount Everest.

Ravinen Tithonus Lacus, som delvis sammanfaller med den gamla "kanalen" Coprates, är 50 mil lång, över 10 mil bred och mer än 3 km djup - i den 400 mil långa Coprates ökar bredden till 12 mil

och djupet till 6 km. Den är så djup att efter de ofta återkommande sandstormarna hänger mängder av stoft kvar i de lägre atmosfärskikten långt efter det att ravinens högre delar och atmosfären utanför ravinen blivit stoftfria.

Stoftet och sandstormarna spelar dessutom tydligen en större roll än vad man tidigare trott.

Experimentet med Mariner 9 är en av de mest framgångsrika observationsserierna i planetforskningens historia. I november 1971 gick satelliten in i bana kring Mars - då rasade väldiga sandstormar - och först i början av januari kunde kartläggningen ordentligt komma igång. När sedan sonden den 27 oktober 1972 slutade fungera hade den levererat mer än 7 300 bilder och en massa data om tryck- och temperaturförhållanden m m.

USA avser att år 1976 starta Viking-projektet. Bland annat skall då en instrumentkapsel landsättas på marsytan. Den medför utrustning för att undersöka om det finns mikrobiologiskt liv (eller åtminstone förutsättningar för detta). Att någon högre form av liv kan förekomma där tror man inte.

Sovjetunionen väntas komma före. Troiligen avser man att fortsätta det program som påbörjades i slutet av 1971. Då misslyckades försök att mjuklanda instrumentkapslar. Den ryske rymdforskaren Anatolij Blagonravov har förklarat att Sovjet snart ämnar landsätta robotar på marsytan.

Nya stjärnor föds

Tre amerikanska astronomer tror sig ha upptäckt ett område i världsrymden på 10 000 ljusårs avstånd från jorden där nya stjärnor föds. I centrum av området finns en jättelik, kall stjärna, hävdar de tre forskarna, som arbetar på Californian Institute of Technology.

Den kalla stjärnan är större än hela vårt solsystem och omges av ett ofantligt gas- och stoftmoln. Nya stjärnor bildas genom att en molnvirvel dras samman, varvid

temperaturen stiger och slutligen startar en atomreaktion i molnets mitt - och en stjärna är född.

I närheten av den kalla stjärnan - temperaturen har beräknats till ca 77 grader - har de tre astronomerna upptäckt några mycket unga - bara 10 000 år gamla - stjärnor.

Källa: Washington, TT-DPA.

ufo-nyt

Saglig orientering om „FLYVENDE TALLERKENER”

UFO-rapporter fra hele verden
- danske observationer - rumfart - astronomi - fotos m. m.

6 nr. i bogtryk - D.kr 35:-årlig

Gratis prøvenr. : SUFOI, Bækgården 16, DK 2620 Albertslund

M E D D E L A N D E

VILL DU ha GICOFF-Information GRATIS under 1973?

Skaffa i så fall tre nya årsprenumeranter och namnge dessa i ett brev till

Jörgen Karlson
Sagogången 57 3vån
422 45 Hisings Backa

OM DU redan betalt in 39:- sänder vi dessa i retur när prenumerationsavgiften från "Dina" prenumeranter kommit in.

-Det steg rakt upp med en oerhörd acceleration

Illustr. teckn. grundad på vittnesteckning.

Vi har genom vår representant Boris Jungkvist i Sollentuna erhållit en mycket intressant pilot-observation från Sverige. Vittnet, radiomästare Hans Gunnar Falk, har fyllt i vårt frågeformulär med hjälp av uppgifter ur sin flygdagbok och på detta sätt låtit oss få del av denna fascinerande händelse.

Den omständigheten att UFO-observationen är över 10 år gammal gör den definitivt inte sämre. Teckningen, som är gjord av Tage Jonsson, ger en god illustration till själva händelsen.

HÄNDELSEN:

Hans Gunnar Falk befann sig i början av september 1961 klockan 14.50 i sitt sportflygplan Piper PA-12 på 2 400 meters höjd över Oja kyrka, cirka 2,5 mil sydost om

Eskilstuna. Han höll en kurs av 093 grader ostlig riktning och flög med en hastighet av 160 km/tim.

Himlen var till 50% täckt av moln, cumulus och höga cirrusmoln. Fläckvis blå himmel.

Plötsligt upptäckte Falk rakt föröver ett intensivt ljussken, som av brinnande magnesium. Han kunde till sin stora förvåning se ett elliptiskt föremål, som stod alldeles stilla, uppskattningsvis 10-15 grader över flyghorisonten. Hans första tanke var att det var ett reoplan. Det fanns dock inga kondensstrimlor eller avgaser varför han fick tänka ut en annan förklaring. Reflexer? Han skruvade "kärnan" för att utröna detta (halvrund kabinvindruta på planet). Inga reflexer konstaterades. Plötsligt, mitt under hans

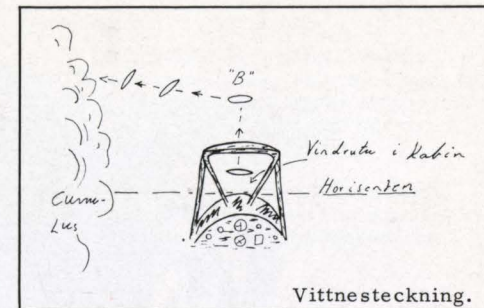
manöver, steg föremålet rakt upp med en fruktansvärd acceleration (se vittnesteckning punkt B) vippade till en smula men saktade inte in utan försvann med samma hastighet in bakom cumulusmolnet snett upp till vänster.

Vittnet uppger den sammanlagda iakttagelsetiden till 20 sekunder.

Kompletterande uppgifter:

Vi skall här redogöra för vissa detaljer kring föremålet som framkommit genom frågorna i vårt frågeformulär:

- Det elliptiska föremålet verkade vara en fast kropp.
- Konturerna var skarpa när föremålet stod stilla. Blev suddiga under dess snabba färd bort.
- Föremålet verkade självlysande.
- Ljusstyrkan närmast att jämföra med solens.
- Betr föremålets storlek säger Hans Gunnar Falk:

Vittnesteckning.

- Utan referenser är det omöjligt att uppskatta detta, men dess diameter var ungefär samma som den månen har vid horisonten. Det kan också jämföras med den yta som 15-20 mm täcker på armlängds avstånd.

Kommentar:

Det rör sig här om ett kvalificerat vittne, vilket gör det mindre troligt att observationen var något enkelt eller vanligt naturfenomen.

-Det såg ut som ett tefat med en corona runt om

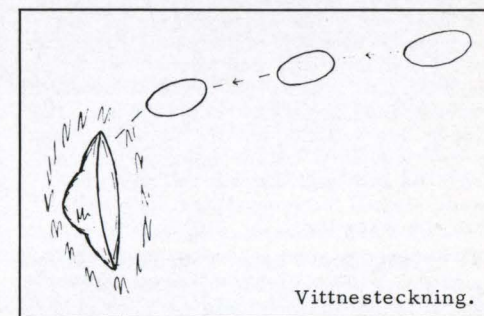
Fru Bodil Svensson i Vellinge, Skåne berättar för redaktör Gudrun Kolb på tidningen Arbetet om sin upplevelse en novemberkväll 1972. En iakttagelse som hon aldrig glömmer.

-Jag blev alldeles uppskrädd, rädd och en lång tid efteråt kände jag mig påverkad av upplevelsen.

Händelsen med foto av vittnet publicerades på tidningens första sida den 28 dec 1972. Tidningen hade angivit fel datum för händelsen, enligt det telefonsamtal vi haft med fru Svensson. Händelsen inträffade den 5 nov 1972.

HÄNDELSEN, enligt fru Svenssons berättelse i GICOFFs frågeformulär.

Det var på söndagskvällen den 5 nov -72 klockan 21.03 som vittnena fru Bodil Svensson och hennes mor Anna-Greta Persson, från moderns bostad i Vellinge uppmärksammade ett starkt lysande föremål mot den klara kvällshimlen i söder.

Vittnesteckning.

Föremålet förflyttade sig successivt mot norr.

Fru Svensson berättar:

-Jag var hemma hos min mor och far. Vi satt i rummet och drack kaffe. Plötsligt tittar mor mot fönstret och säger: 'Vad är det för något? Det är inget flygplan.'

-När jag tittar mot fönstret får jag se ett starkt lysande föremål som rör sig snabbt.

ILLUSTR. TECKN. GRUNDAD PÅ VITTNESTECKNING

Jag rusar fram till balkongfönstret, mor följer efter. 'Vad är det för något', säger mor igen. Ett flygande tefat säger jag, och blev alldeles uppskrädd, kanske rädd, men jag vill ändå se mera av det.

-Vi gick ut på balkongen och båda såg vi ett stort gult lysande föremål som rörde sig över den stjärnklara himlen på väg snett nedåt mot Herrestorps-hållet. Föremålet stannade till, och konturerna av ett tefat började framträda. Tefatet hade en kupol ovanpå och en corona runt om. Jag trodde inte mina ögon. Jag blundade, vände bort huvudet, tittade igen, jo det var kvar. Så plötsligt började det vibrera, vände sig till horisontalläge och satte fart mot norr igen.

-Vi sprang då ut i köket som ligger åt motsatta sidan och öppnade fönstret. Mor fick då syn på det igen. Vi såg nu hur det försvann bortåt, för att slutligen försvinna helt bakom några träd.

-Lång tid efteråt kände jag mig påverkad av upplevelsen. Jag som tidigare absolut inte trott på tefatens existens.

Kompletterande uppgifter:

Vi har via telefon talat med fru Svensson betr några oklarheter i hennes berättelse.

-Om Ni jämför föremålets storlek med en

ordinär stjärna. Hur förhöll de sig till varandra?

-Det var mycket mycket större.

-Om vi jämför med fullmånen som vi ser den högt upp på himlen, hur förhåller de sig till varandra då?

-När föremålet började ta form och konturerna av ett tefat syntes då var det så stort som fullmånen. Men dessförinnan så var det betydligt mindre.

-Ni uppger att det lysande föremålet pulserade. Kan Ni redogöra närmare?

-Det var när det tog form som det pulserade.

-Inte innan alltså?

-Nej endast när konturerna framträdde.

-Avtecknade sig föremålet någon gång mot terrängen?

-Nej vi såg det uppe på himlen.

-Ni säger att det försvann mot Herrestorps-hållet. Hur långt är det mellan Herrestorp och den plats Ni befann er på?

-Cirka två km skulle jag tro.

-Kan Ni uppskatta avståndet till föremålet?

-Nej, det kan jag inte. Vågar inte ens gissa.

- - - - -

Vidare berättar hon att båda var uppskräddade av vad de sett. När det hela var över tittade hon på klockan och såg då att den var sex minuter över nio. Alltså varade observationen i cirka tre minuter.

Som ett litet komplement till att vittnet fru Bodil Svensson blivit skrämmd av upplevelsen citerar vi tidningen Arbetet:

-Sen vågade jag knappt cykla hem. Tefatet hade försvunnit åt Herrestorps-hållet till. Där min man och jag bor.

Fru Svensson har tidigare inte satt någon tilltro till de flygande tefatens existens.

-Min man är intresserad av sådana saker. Jag brukar skämta med honom och säga "Visa mig ett först."

-Nu vet jag att de finns.

Kommentar:

I nr 1 av GICOFF-Inf. publicerade vi en rad UFO-observationer från Småland. Händelserna där inträffade under tidsperioden 21 okt - 10 nov. Tidsmässigt hör denna händelse till Smålands-fallen.

I de flesta rapporterade UFO-observationer finner vi just dessa karaktäristiska drag som fru Bodil Svensson beskrivit i sin upplevelse.

Källa:

Tidningen Arbetet av den 28. 12-72. Telefonsamtal i början av januari-73. Ifyllt frågeformulär av den 30. 1-73.

Bodil Svensson har tagit del av den sammanställda rapporten och godkänt den.

- Vi såg ett ljusfenomen som inte var av denna värld

Söndagen den 12. 11. 1972 klockan 20. 30 - 21. 00 sågs ett himlafenomen av två vuxna personer, vilka vill vara anonyma.

Fenomenet sågs från ett fält nordväst om Björkås bostadsområde, Ytterby, i västlig till syd-sydvästlig riktning.

Väderförhållandena vid tillfället var:

Cirka 7/8 stratocumulus (dim- och regnmoln), med en höjd av ca 100 - 200 meter.

Rapport:

"På kvällen den 12. 11 var jag och min fast-mö ute och rastade hunden. Alldeles nedanför bostadsområdet, som ligger på en kulle, finns ett stort fält som är idealiskt för hundrastning. Just denna kväll var det dock mycket mulet och regnigt ute. Molnen var dock tidvis ganska tunna och man kunde se enstaka stjärnor skymta igenom dem.

Vid ca 20. 30-tiden såg jag ett rödaktigt ljussken i västlig riktning. Det såg ut som en ljusstråle som svepte fram och belyste ovasidan på molnen. Det påminde mycket om ett flygplan som färdades fram med tända strålkastare. Flygplan över detta område är inget ovanligt eftersom inflygningsstråket till Torslanda går rätt över.

Då ljuset tycktes stanna upp och efter en

stund fortfarande var kvar, gjorde jag min fastmö uppmärksam på saken.

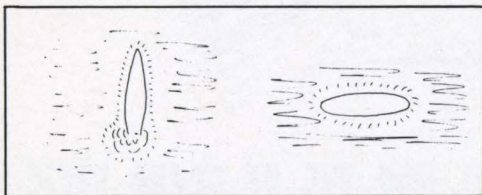
En del av horisonten var nu så klart upplyst att man kunde se skogen och en sänka i den som siluettbilder. Ljuskäglan tycktes dock vara bakom molnen eftersom ljuset verkade slöjliknande. Vi beslöt oss för att gå närmare för att se bättre. Eftersom de sista lamporna på promenadstigen utmed fältet är trasiga fick vi en mycket mörkare omgivning som gjorde det lättare att observera. Det var dock svårt att se i riktning mot ljuset eftersom regnet formligen piskade i ansiktet.

Vid ca 20. 40-tiden verkade det som om molnen skingrades en aning och en klart orangegullysande människära blev synlig. Det var så påfallande likt månen att vi båda utgick ifrån att det var denna vi såg. Den verkade dock vara större än en ordinarie människära och var mera horisontell.

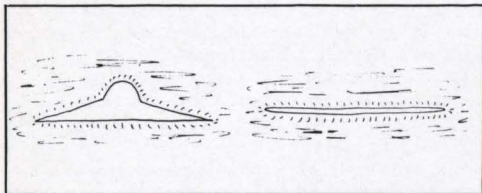

Det var dock ett vackert skådespel att se Månen lysa igenom molnslöjorna. Den tycktes dock stå mycket lågt och efter en stund började det hela se mycket underligt ut.

Månskaran ändrade sin form. Först såg det ut som om moln skymde den delvis men även ljuset tycktes ändras. Ljuset påminde om glödande järn och det tycktes som att det "sögs" ihop samtidigt som det blev mera intensivt vitglödande. En stund såg det ut som ett avlångt föremål som stod vertikalt. Därefter började det svälla vid basen tills det ånyo var mycket större, mera diffust i formen och mera matt rödorangelysande. Detta pulserande fortsatte en lång stund och en stund såg det ut som om ljuset "hällades" ner

och därefter antog det formen av en horisontell ellips. Denna blev allt plattare samtidigt som om ljuset koncentrerades till mittpunkten. Ibland var ljuset nästan försvunnet men tonade så på nytt fram med alltmer ökande intensitet.

På grund av den långa observationstiden uppfattade vi lite olika saker i fenomenet. Det hela var också så diffust och överklart att det är svårt att påstå att det var ett föremål, även om det stundtals såg ganska fast och rent ut i formen.

Ibland tycktes ljuset nästan fosforescerande och tycktes bilda olika figurer via andra. Övergclidandet i andra geometriska figurer var nästan omärkligt. Ibland kunde man iakttaga ljusstrålar som från en fyr eller en bilstrålkastare svepa fram över molnen. Det var dock omöjligt att avgöra om dessa strålar kom från föremålet eller från marken.

Intrycket av föremålet var att det inte

var lika fast som Månen. Det verkade på något sätt upphängt och "svajigt" även om man inte kunde iakttaga några direkta rörelser.

Vid klockan 21.00 tunnades ljuset ut allt mer och till slut kunde man bara iakttaga några slags molnslöjor och efter en stund var det helt kolsvart i riktningen."

Kommentarer:

Det första intrycket av föremålet var att det var mycket stort och mycket långt borta. Min fästmö var dock av en annan uppfattning och numera håller jag med henne."

"Några faktorer som stöder denna teori:

1. Vid kontakt med Torslanda dagen efter fick jag upplysningen att ingenting ovanligt hade inrapporterats eller setts där. Överhuvudtaget tycks inga andra ha sett fenomenet vilket tyder på att det inte kan ha varit så stort.
2. Hade fenomenet varit långt borta skulle vi inte ha sett det så tydligt trots det tjocka molntäcket och den ringa molnhöjden."

"Var sågs föremålet?"

Vi har uppskattat avståndet till ca 1 000 meter i syd-sydvästlig riktning. Det tycktes stå ganska lågt och skulle i så fall ha befunnit sig på en höjd av ca 50 - 100 meter över ett skogsomgärdat fält i ovannämnda riktning.

Att inga andra såg föremålet från bostadsområdet är inte så konstigt eftersom alla husen vänder sina fönsterlösa gavlar i den aktuella riktningen. Det var dessutom mycket dåligt väder och inga människor syntes till ute. Det var mycket lätt att till en början ta det hela för skarpt månsken.

Kvällen efter det vi sett föremålet gick vi till samma plats där vi såg det och kunde med hjälp av ögonmärken vi tagit under observationen konstatera att det ej kunde ha varit månen vi sett eftersom denna vid den aktuella tiden stod mycket högre på himlen och mycket mera i sydlig riktning. Fenomenet kan ej heller ha varit frambringat av någon ljuskälla på marken, eftersom ögonmärket angav en höjd av minst 50 meter. Som ögonmärke fungerade två stolpar vilka angav riktning i form av en syftlinje och en kraftledning som angav höjden.

Ljusskenet gav ett mycket egendomligt intryck. Det kunde inte ha varit någon eld på någon kulle eller dylikt. Det flammade inte, utan verkade snarare pulsera. Det verkade faktiskt som om ljuset i sig själv var fast. Ungefär som smält metall.

Den enda tänkbara förklaringen vore att vi sett en lysraket, men en sådan skulle ha försvagats konstant och inte pulserat. En sådan skulle troligen ha sänts upp vid kusten och vi skulle då aldrig se den på grund av det dåliga vädret.

Vi vet inte vad det var vi såg, men det

är intressant att min fästmö som tidigare var mycket ointresserad av UFO:s tydligen tog mycket starkt intryck av händelsen.

Slutligen kan nämnas att hunden under hela tiden ej visade någon som helst reaktion. Det hördes inga ljud frånsett ett svagt surrande från kraftledningen."

"Anmärkning:

På grund av det kontroversiella i att samtidigt arbeta i en UFO-förening och se himlafenomen önskar vi vara anonyma medan händelsen för övrigt gärna får publiceras."

INTRESSANTA HÄNDELSE I ANSLUTNING TILL OVANSTÄENDE.

"En bekant till oss, som också vill vara anonym, berättade efter att ha hört vår upplevelse att hon någon gång mellan fredag och söndag på eftermiddagen (troligen) hade förvänats av ett intensivt lysande rektangulärt föremål som hon tillsammans med sin dotter iakttog från ett fönster i sin lägenhet. Fönstret torde ligga i ungefär nordvästlig riktning.

Hon trodde först det var solen, men upptäckte sedan att solen stod i helt motsatt riktning.

Föremålet som var rektangulärt och lysade med solens intensitet liksom upplöstes och försvann i en dimslöja."

Man kan tillägga att hon är totalt ointresserad av UFO:s och absolut ej kunde känna till de rektangulära föremål som setts över Småland den aktuella tidpunkten. Hon berättade dessutom helt spontant det hela.

"I GT kunde man läsa att underliga signalraketer blivit observerade väster om Gotska Sandön på söndagskvällen. Kustbevakningen hade dock ej kunnat upptäcka något fartyg i sjönöd?"

Från Öland rapporteras det att vaktmästare Birger Alvhäll, Sandby, på söndagens eftermiddag färdades mellan Alsgutsrum och Gårdby. Då fick han se ett märkligt himlafenomen nordväst om Kalmar. Det var ett stort lysande eldklot. Han stannade bilen och betraktade länge det märkliga fenomenet.

Från Öland rapporteras det vidare att chaufför Wäinö Björklund, Borgholm,

som med maka och svärmor i bil var på väg söderifrån mot Borgholm vid 18.15-tiden på söndagskvällen strax söder om flygfältet såg en skarp blix över slottsruinen. Därefter såg sällskapet ett skarpt lysande föremål, två lysande ringar över varann och i mellanrummet mellan dem liksom lysande kulor som roterade motsols. Föremålet befann sig då norr om ruinen, ur betraktarnas synvinkel över restaurang Höjden, men var plötsligt försvunnet.

Ungefär vid samma tid hade man i Köpingsvik observerat ett ovallt lysande föremål i samband med flera blixtsken."

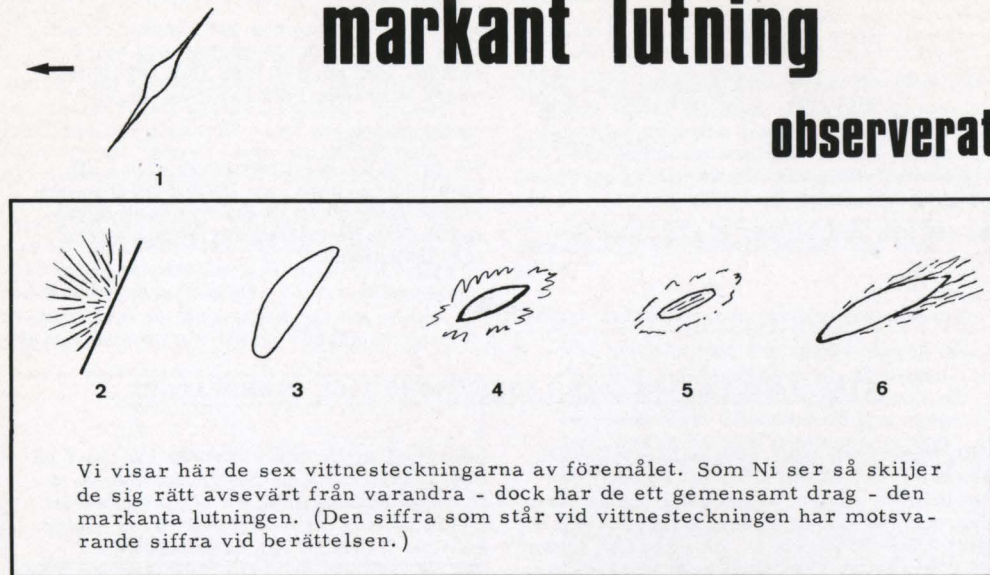
Det kan tilläggas att man i Småland sett föremål som mycket påminner om det som sågs i Ytterby. Rapportbetingelserna har varit desamma, dvs dåligt väder, månskensliknande utseende o s v. Tid och datum har varit olika, dock inom samma vecka.

M E D D E L A N D E.

Finns det några medlemmar som har tid och lust att översätta UFO-artiklar från franska och spanska? Hör i så fall av er till.

Sven-Olof Fredrikson
Solrosg. 12 C
416 51 Göteborg

Ett starkt lysande objekt med markant lutning observerat

Norrland, Norrland och åter Norrland. Vad är det egentligen som försiggår i norra Sverige? Nu har det åter varit ett mystiskt objekt synligt däruppe. Denna gång över Umeå, Norrbyn, Nordmaling och Strömsör i Västerbotten.

Det var närmare bestämt den 27 november 1972 vid halv tretiden på eftermiddagen. Det finns ett flertal vittnen till detta ljusfenomen.

Så här berättar Ewa Marie Westerlundh om sin iakttagelse av ett, som hon kallar det, "flygande tefat":

1.

- Måndagen den 27 november skulle jag gå ut på Nordmaling, klockan var 14.30. Jag råkade titta ut genom fönstret och fick då syn på ett föremål som rörde sig i sidled. Jag stod och tittade på föremålet i ungefär 1-2 minuter. Därefter gick jag bort till garderoben som ligger på andra sidan av rummet. Tog fram skorna och gick sedan tillbaka till fönstret och tittade ut.

- Jag kunde inte genast upptäcka föremålet, men efter någon sekund såg jag det åter, det skymdes av en tall. Föremålet hade stannat upp några sekunder, därefter fortsatte det åt sydost, där det försvann bakom Levarskolan efter ungefär 1 minut.

Vid försvinnandet såg det ut som om föremålet sjönk.

Vädersituationen i Nordmaling kl 16.00:

Vittnet säger att det rådde klart väder med molnfri himmel. Det stämmer bra.

Vid kontroll av de synoptiska väderkartorna var vädret i det aktuella området mycket fint. Exceptionellt god sikt, över 75 km. Så gott som molnfri himmel, endast några enstaka höga moln med molnbas på 6 000 meter. Svag västlig vind cirka 2 - 3 m/sek.

Kompletterande uppgifter:

Föremålet som verkade vara en fast kropp utan skarpa konturer, avgav ett starkt gulvitt sken, vars ljusstyrka var ungefär som solens.

När vittnet upptäckte föremålet befann det sig i söder cirka 45° över horisonten. Det försvann senare i sydöstlig riktning.

Vittnet uppskattar föremålets storlek vara 5 - 10 meter i diameter.

- o - o - o - o - o -

Efter det att föremålet försvunnit sprang Ewa Marie Westerlundh genast ner till telefonen för att ringa till sin mamma i

Strömsör. Telefonen var upptagen, men efter ungefär 5 minuter blev den ledig. Hon ringde då upp och berättade vad hon hade sett. Medan Ewa Marie berättar får hennes mamma syn på ett föremål genom fönstret.

2.

Vi låter här fru Gunbritt Westerlundh med egna ord beskriva vad hon såg:

- Den 27 november klockan 14.40 ringde min dotter Ewa Marie från Nordmaling och talade om att hon trodde sig ha sett ett "flygande tefat". Hon var rätt så ivrig i rösten.

- Jag frågade om det var någon mer som hade sett det, men ingen annan där hon befann sig, hade varit vittne till händelsen. Jag sa till henne att hon skulle tala om det för några andra personer och skriva upp när - var och hur hon såg det.

- Under tiden jag pratade med henne tittade jag ut genom fönstret och fick då se en lysande punkt, inte större än aftonstjärnan, på himlen i söder. Den befann sig på ganska låg höjd, strax ovan trädtopparna. Jag talade om för Ewa Marie vad jag såg. Hon sade då till mig att jag skulle gå och titta riktigt noga på föremålet.

- Jag hämtade en kikare med förstoringen 7 x 50 och iakttog ljuspunkten genom den. Det jag såg var ett lysande streck med lysande strimmor på ena sidan. Föremålet rörde sig sidledes åt sydväst. Jag såg föremålet i 1 - 2 minuter sedan försvann det bakom träden. Föremålet hade ett gult, fast lysande sken.

- Jag gick tillbaka till telefonen och berättade för Ewa Marie vad jag hade sett. Det var troligen samma föremål vi sett.

- Jag erinrade mig sedan att när jag satt i köket hörde jag några minuter innan Ewa Marie ringde ett susande ljud som inte var likt ljudet från ett flygplan. (Köket ligger i norrläge.)

- Jag kunde inte få detta ur tankarna, så den följande timmen tittade jag ganska ofta ut genom fönstret mot det ställe där jag tidigare gjort min iakttagelse.

- Så omkring klockan 15.45 fick jag åter syn på en lysande punkt på samma ställe som första gången. Jag tog kikaren, gick upp på andra våningen och ut på balkongen. I kikaren fick jag då se ett lysande klot, stort som en tennisboll, med ett gult, fast sken. Det kom närmare, rakt mot mig och stannade upp några sekunder för att sedan sidledes sakta försvinna åt sydväst liksom det första ljusklotet gjorde.

- Jag såg föremålet i ungefär 1 - 2 minuter. Himlen var fortfarande klar men det hade börjat mörkna.

Vädersituationen:

Enligt fru Westerlundh var himlen molnfri och ljus, solen hade gått ned.

Kompletterande uppgifter:

Föremålet, som fru Westerlundh såg, verkade vara en fast kropp med skarpa konturer. Under dess klotformiga fas var ljusstyrkan som solens.

Föremålet befann sig hela tiden på samma höjd.

Det stannade upp några sekunder vid ett tillfälle.

Avståndet till föremålet uppskattar fru Westerlundh till ett par kilometer.

- o - o - o - o - o -

3.

Cirka 15 kilometer öster om Nordmaling, i Norrbyn, gjorde chauffören Dane Jansson en iakttagelse av ett ljusfenomen vid samma tidpunkt, klockan 14.30, som Ewa Marie Westerlundh gjorde sin observation i Nordmaling. Vädret var enligt herr Jansson halvklart.

Dane Jansson befann sig inomhus när han genom fönstret fick se ett gulaktigt ljusken i sydväst, cirka 30° över horisonten. Ljusskenets styrka var ungefär som månens. Först trodde han att det var en ljusreflex från solen, men förstod ganska snart att det måste vara något helt annat. Det långsmala föremålet, vars storlek var ungefär en fjärdedel av månens synbara diameter, verkade vara en fast kropp. Föremålet företedde inga skarpa konturer. Herr Jansson kunde iakttaga föremålet i ungefär 5 - 6 minuter innan det försvann bakom skogen i sydsydväst.

- o - o - o - o - o -

4 - 5.

Tio minuter senare, klockan 14.40, såg Mauriz Berggren och hans son Sven-Erik Berggren, Norrbyn, när de var ute på Norrbyfjärden och höll på med nätfiske, troligen samma föremål.

Det var just vid skymningen, himlen var ungefär till hälften täckt av moln, som de upptäckte ett föremål komma från nordväst rakt mot dem. En stund efter det de upptäckt föremålet gjorde det en gir och försvann i sydvästlig riktning.

Det intressanta med iakttagelsen är föremålets markanta lutning i förhållande till horisonten. Även föremålen som sågs i Nordmaling och Strömsör uppförde sig likadant.

Kompletterande uppgifter:

Runt föremålet kunde de se en ljuskrans som hade ett mycket starkt konstant sken. Föremålet verkade vara en fast kropp men saknade skarpa konturer. Något motorljud hördes aldrig.

Hela iakttagelsen varade i cirka 5 minuter.

- o - o - o - o -

6.

Någon gång emellan klockan 14 och 15 samma dag såg Rune Norberg i Umeå ett föremål när han var på väg hem till Teg från Umeå centrum.

Rune Norberg berättar följande:

- Jag kom promenerande på bron på E 4 i riktning mot söder. Det var vackert väder så jag tog det ganska lugnt och såg mig omkring. Då jag kommit över på Tegsidan av bron upptäckte jag ett föremål, ca 45 över horisonten, i sydväst. Det hade en självlysande brandgul färg.

- Jag gick och tittade på föremålet och tyckte att det stod stilla. Jag stannade därför upp för att se om det rörde sig eller inte. Jag såg då att det förflyttade sig söder ut i sakta mak.

- När jag kom fram till Tegsberg stannade jag åter och iakttog föremålet tills det försvann i molnen borta vid horisonten.

Kompletterande uppgifter:

Föremålet, som var diskusformat med skarpa konturer, hade ungefär samma mörka brandgula färg som solen ibland brukar få vid sin nedgång. Från föremålets bakre del strömmade något ut som var något ljusare brandgult än själva objektet.

Föremålet, säger herr Norberg, var något längre än månens synbara diameter. Hastigheten var svårbedömd, därför anges ingen.

Hela observationen varade i ungefär 7 - 8 minuter.

Vädret var enligt vittnet klart, så när som på några enstaka moln vid horisonten.

- o - o - o - o -

INGA BALLONGER.

Enligt Västerbottens Folkblad försäkrar man på flygets vädertjänst i Östersund att det mystiska föremålet över Nordmaling med omnejd åtminstone inte kan ha varit en svensk väderballong. Sådana, som varje dag släpps upp bl a från Östersund och Sundsvall, brukar visserligen någon gång framkalla mystiska ljusfenomen, men måndagens vindriktning samt föremålets uppträdande i övrigt utesluter att det kan vara frågan om en väderballong.

KOMMENTARER:

Eftersom det tidsmässigt sett inte skiljer mycket mellan de olika observationerna torde det röra sig om ett och samma föremål. Att observationstiderna varierar något beror troligen på att det i en del fall är uppskattade tidsuppgifter. Man får också ta med i beräkningarna att klockor kan gå fel. Observationstiderna är i samtliga fall ganska långa, från ett par minuter upp till 7 - 8 minuter.

Det som gör observationerna intressanta är föremålets markanta lutning, som återkommer i samtliga rapporter. Likaså är formen ungefär densamma.

Vitnesteckningarna återger en ovalformad eller diskusliknande tingest. Att teckningarna utseendemässigt inte är precis lika kan bero på olika faktorer. Människor har olika sätt att uppfatta ett föremåls utseende och detaljer. Solbelysningen just vid solnedgången kan också ha spelat sin roll.

Föremålet har rört sig i sydvästlig riktning i nästan samtliga fall. Det avviker lite grann i en del rapporter, orsaken kan vara att det ofta är svårt att bedöma väderstreck, särskilt när det gäller att bestämma åt vilket håll ett föremål rör sig när det befinner sig i luften och på lite avstånd.

En annan intressant detalj är att föremålet flög i det närmaste rakt mot vinden, vilket utesluter möjligheten att det var en väderballong som iaktogs. Vinden var västlig och föremålet flög i så gott som samtliga fall mot sydväst.

Det verkar inte troligt att det kan ha varit ett flygplan. Med den lutningen lär det i så fall inte ha varit någon särskilt behaglig flygresor för passagerarna. Vid kontroll av Linjeflygs tidtabell har vi, GICOFF, kommit fram till att ingen överflygning har skett, vid denna tidpunkt, med något av deras ordinarie flygplan.

Föremålets färg rapporterar vittnena vara

gulaktig med skiftning åt brandgul i ett fall och gulvit i ett annat.

Både Ewa Marie Westerlundh och Dane Jansson säger "....det såg ut som om det sjönk ner bakom skogen."

Båda vittnena såg föremålet klockan 14.30, avståndet mellan observationsplatserna är cirka 15 kilometer.

Källor:

Rapport 1. Västerbottens Folkblad av den 28.11.72, ifyllt frågeformulär av den 9.12.72.

Rapport 2. Västerbottens Folkblad av den 28.11.72, ifyllt frågeformulär av den 10.12.72.

Rapport 3. Västerbottens Folkblad av den 8.12.72, ifyllt frågeformulär av den 28.12.72.

Rapport 4-5. Västerbottens Folkblad av den 8.12.72, ifyllda frågeformulär av den 19 och 20.12.72.

Rapport 6. Västerbottens Folkblad av den 9.12.72, ifyllt frågeformulär av den 10.1.73.

~~~~~

Väderobservatör såg 'lysande stav' i närheten av kraftledning

I SMHI:s (Sveriges Meteorologiska och Hydrologiska Institut) MÅNADSOVERSIKT över väderlek och vattentillgång för december månad 1972, läser vi följande under rubriken

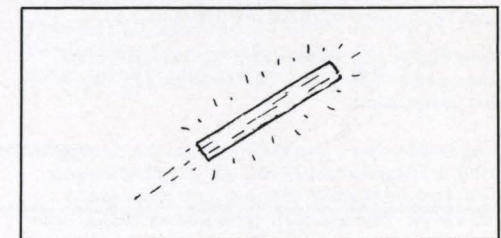
"Meddelanden från observatörerna:

ÖREBRO LÄN: Hallsberg (Appring). Den 6 kl. 14.15 syntes ett starkt ljus, som ett lysämnesrör 1,5 meter långt i rörelse mot horisonten i sydväst från observationsplatsen. Föremålet var mycket långt bort och gick ned bakom en molnvägg längst ned vid horisonten."

Vi, GICOFF, tyckte det lät intressant och tog kontakt med SMHI:s väderobservatör i Hallsberg, herr Appring, för att få reda på vem som såg detta fenomen. Det var inte svårt att finna vittnet, herr Appring själv hade gjort iakttagelsen. Vi sände honom ett frågeformulär som han villigt fyllde i och ur detta har följande framkommit.

Vid 14-tiden den 6 dec 1972 åkte elmontör Artur Appring med bil på väg E3 mellan Hallsberg och Östansjö enligt dess gamla sträckning. Vädret var fint, klarblå himmel med några lätta moln i söder och en starkt markerad molnskärm på uppgång i sydväst.

Strax före avtagsvägen till gården Hult,

som ligger på en höjd (ca 90-95 m. ö. h.) med fri sikt åt väster och sydväst, uppmärksammade herr Appring föremålet, ca 35-40 grader över horisonten, rakt framför sig. Det förflyttade sig i västsydvästlig riktning med en ganska markant lutning i förhållande till horisontalplanet (ca 30 grader).

Appring svängde genast in på närmaste parkeringsplats för att fortsätta iakttagelsen utanför bilen. Han kunde då se att föremålet, som han beskriver som ett "lysämnesrör med varmvitt sken i dagsljus", avgav mycket svaga ljusstrimlor efter sig, vidare att det verkade vara en fast kropp med skarpa konturer.

Herr Appring stod kvar utanför bilen ungefär 5 minuter efter det att föremålet hade försvunnit i molnskärmen, som hade dragit upp ca 8-10 grader över horisonten,

ILLUSTR. TECKN. GRUNDAD PÅ VITTNESTECKNING.

för att se om det eventuellt skulle dyka upp igen men föremålet återkom ej.

Avståndet till föremålet är omöjligt att uppskatta eftersom det befann sig mycket långt bort.

Angående dess storlek svarar herr Appring i frågeformuläret att på armlängds avstånd behövdes det ett 7-8 mm stort föremål, för att nätt och jämnt täcka det.

Föremålet förflyttade sig ungefär 16 cm på ca 10 minuter, mätt med linjal på armlängds avstånd.

Hela observationen, som började kl 14.05, varade i ca 10 minuter.

Kommentarer:

En intressant detalj som bör nämnas är att just i den färdriktning som föremålet hade, finns det, enligt Generalstabens Topografiska Fältkarta 9F FINSPÅNG NV, två kraftledningar som går parallellt med varandra åt västsydväst. Dessa håller spänningar, enl. kartans teckenförklaringar, på minst 20 000 volt. En av ledningarna går i riktning 250 grader från observationsplatsen sett och den andra 260 grader. Elmontör Appring säger att föremålet han såg förflyttade sig i riktning 245 grader. Detta är en sak man speciellt bör lägga märke till, eftersom det i många fall vid rapporter om UFO-

fenomen har funnits en högspanningsledning eller kraftstation i närheten.

En annan sak att observera. Det går en flygled över Hallsberg mot bl a Göteborg, denna ligger just i samma riktning. Men Appring, som är observatör åt SMHI, tycker man borde ha sett om det varit ett flygplan med kondensationsstrimma * efter sig, van som han är vid att göra meteorologiska observationer. Den markanta lutningen gör att vi med ganska god säkerhet kan utesluta denna teori.

Om vi kan lita på vittnets uppskattning av storleken (7-8 mm) på föremålet, torde det röra sig om ett ganska stort föremål med tanke på det stora avståndet mellan observationsplatsen och föremålet.

Ser vi så till dess hastighet, verkar det vara ett mycket långsamtgående objekt.

Det kan vara värt att notera att den 6 dec sågs ett ljusfenomen i Eksjö-trakten, men dessa två observationer stämmer inte överens varken tids- eller utseendemäss-

* Kondensationsstrimlor eller som de också kallas "K-strimlor" bildas på stor höjd bakom ett flygplan. Anledningen härtill är att avgaserna innehåller mycket ånga till följd av bränsleförbränningen och att vid den häftiga avkylningen vattenångan kondenserar.

sigt. Se vidare om Eksjö-observationen i GICOFF-Inf. nr 1, 1973, sid 13.

Källor:

SMHI:s Månadsöversikt över väderlek och

vattentillgång Vol. 54 (1972):12. Årsbok Del 1 December 1972, sid. 153.

Ifyllt frågeformulär av den 26.2-73.

Ännu ett ljusfenomen i Småland

Klockan var 20.00 på kvällen den 28 dec -72 då syskonen Märta och Bernt Svensson fick syn på ett "ovanligt föremål som glänste när det passerade på himlen".

De befann sig på sin gård, Södregård i Torskinge, ca 2 mil sydväst om Värnamo.

Ljuset sågs först i väster för att två minuter senare försvinna i norr. Syskonen beskriver det som ett färglöst ljus objekt som verkade reflekterande och inte självlysande. Ljusstyrkan var jämförbar med stjärnornas, vilket i detta fall betyder att det var ganska svagt.

Föremålets längd var nämligen jämförbar med månens diameter. Formen beskrives

som avlång och något tjockare framtill. Föremålet gick som ett jetplan med konstant hastighet över himlen och försvann i stigande bana mot norr.

Observationen uppvisar inga större märkvärdigheter varför en fullt naturlig förklaring i form av bolid, satellit, flygplan eller annat inte kan uteslutas. Den konstanta rörelsen, korta observationstiden (som kan ha överskattats) och jämna ljusintensiteten kan tvärtom tyda på detta.

Källa:

Tidningen Värnamo Nyheter av den 8.1-73. Telefonsamtal den 16.1-73. Ifyllt frågeformulär av den 14.2-73.

HYPNOS AVSLÖJADE SAMTAL .....

forts från sid 7.

blev dock obekräftad. Dr Leo Sprinkles åsikt var emellertid att statspolismannen själv trodde på verkligheten av de begivenheter, han beskrivit.

- - - - -

AVSLUTNING.

Värderingen av de psykologiska proven bristen på bevis och samtalen med polismannen lämnade projektets stab utan tillit till, att hans meddelade UFO-upplevelse var fysiskt verklig.

Även om Condon-kommittén avfärdade värdet av hypnotisk teknik, kom många nya upplysningar om observationen till kännedom genom Dr Leo Sprinkle. Kommittén följde dock aldrig upp dessa upplysningar. Inte heller gjordes några fle-

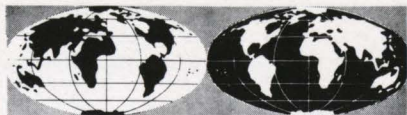
ra försök att utforska Schirmers personlighet.

Många erkända vetenskapsmän har använt denna teknik på UFO-observatörer och har avslöjat, att ett förbluffande högt antal vanliga UFO-observationer i verkligheten är berättelser om verklig kontakt med UFO-besättningar. Även om det varit lite skrivelser om detta, har det en längre tid förekommit en världsomspännande våg av kontakter med UFO-besättningar.

- - - - -

Efter det att Herbert Schirmer hade fått minnesbilderna från sitt UFO-rendezvous kompletterade, gav han upp sitt intresse för UFO:s.

forts på sid 31

Häst sjuk efter UFO-incident

Berömt i UFO-kretsar är fallet SNIPPY, en ponny på ranchen King i Colorado. Den hittades död en dag i september 1967 och hade köttet från nacken och huvudet bortskuret med kirurgisk precision.

Främmande märken på marken i närheten och rapporter om oförklarliga flygande föremål ledde till spekulationer om att UFO:s varit inblandade. Fallet blev snabbt en stor nyhetsrubrik och turistattraktion med det resultatet att det efter ett tag var svårt att skilja fakta och fantasi.

Men vad än sanningen är finns det inget tvivel om att dessa främlingar har ett markant intresse för våra djur, ibland med mycket tragiska följder. Djuren i sin tur reagerar ofta ursinnigt när ett UFO är i närheten.

En del vittnen tror att det beror på att UFO:s åstadkommer ett ljud som är för högt (eller för lågt) för att vi människor skall uppfatta det men hörbart för djuren, som av en eller annan anledning reagerar häftigt på denna speciella tonhöjd.

Det kan vara så eller åtminstone delvis så, men det bidrar lite till att förklara tillståndet hos en häst - ännu en var kanske inblandad - som vi hört om från den outtröttlige UFO-undersökaren Bill Allan från Calgary. Han har sänt oss en bandinspelning om fallet.

Vittnet var en kiropraktor från Calgary. Han önskar vara anonym och kallas i denna artikel för "doktor".

Doktor uppgav att händelsen inträffade omkring åttatiden en kväll i slutet av augusti (1970). Han red utefter en flodfåra i Sarcee-indianreservatet väster om Calgary. Vädret var klart och stjärnorna hade just blivit synliga.

-Plötsligt, utan synbar anledning, blev

min häst, en mähr, mycket uppmärksam och stelnade till, ett tecken på nervositet. Sedan blev den extremt vildsint och praktiskt taget okontrollerbar, svängde och vred sig. Jag var tvungen att vara mycket försiktig, för på vänster sida fanns floden och på den högra träd och ett taggtrådsstängsel.

- Vid den tidpunkten drog något som liknade ett underligt lågflygande moln till sig min uppmärksamhet. Det hade böljande konturer och var ungefär 20 meter i diameter.

Under försöken att ta sig av sin vilda häst kunde doktorn först inte rikta hela sin uppmärksamhet mot "molnet". Men sedan väcktes åter intresset för det när ett solitt objekt tyst började framträda.

- Det kom fram som för att observera vad som hände här nere med mig och min häst.

- Det var gjort av ett material som liknade plast eller fiberglas i en blåaktig stälfärg eller silveraktigt blått. Underdelen - vilken var allt jag kunde se - var lätt oval och innehöll två runda ventilliknande konstruktioner, som undersidan av en svamp och de roterade åt motsatta håll. Jag kunde se dem snurra eftersom de rörde sig ganska sakta.

I sitt samtal med Allan underströk doktorn att hans möjligheter att hålla maskinen under uppsikt stördes svårt av hans hästs våldsamma rörelser. Men efteråt kunde han tydligt komma ihåg detaljerna.

Han minde att de två skivorna med spalter som först rörde sig ljudlöst, var åtskilda av någon sorts infattning, drygt en halv meter bred, och att själva öppningarna var mer än meterbreda. De roterade kring ett mittstycke som sköt ut från underdelen av farkosten.

- Jag kunde själv inte höra något men undrade om objektet gav ifrån sig något ljud som irriterade min märrs öron, för just då skakade hon våldsamt på huvudet. Jag hade sådant besvär med henne att jag endast uppfattade korta glimtar av vad som hände. Efter ett tag såg jag objektet börja glida tillbaka in i sitt moln och hela formationen började stiga och svänga av mot sydväst.

- Det rörde sig mycket sakta, verkade inte alls ha bråttom och när det för blev molnet mera upprört och började tunnast ut. Det hängde efter som en strimma när farkosten gav sig av mot horisonten och försvann.

Då hade doktorn lyckats stiga av sin nervösa häst och i ett ögonblick av relativt lugn då han höll henne hårt i tyglarna, uppfattade han ett svagt vibrerande ljud från maskinen när den gav sig av.

Han imiterade ljudet genom att vissla på ett sätt som påminde om ljudet som uppstår när man slår fram och tillbaka i luften med en käpp.

Han trodde att ljudet växlade i takt med de roterande öppningarna.

Medan Allan och ufologen Dr Max Edwards

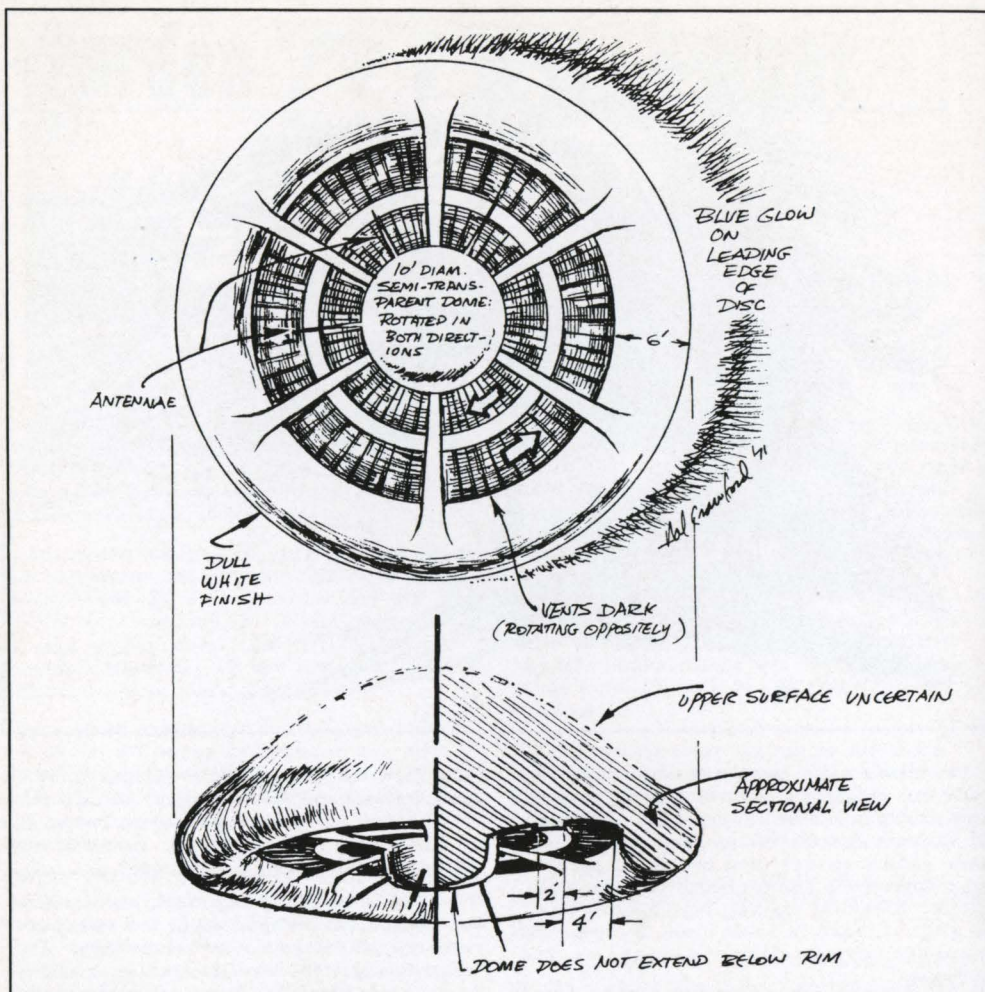
från Victoria (som gästade Calgary) frågade doktorn om fler detaljer, ritade denne en skiss av vad han sett. Han betonade att han aldrig såg överdelen, men fått ett intryck av att den böjde av uppåt och inåt.

Bottnen, som han tydligt sett, var konkvav och bestod väsentligen av de två koncentriskt uppsättningarna av "skovelhjul" som redan beskrivits. Ventilerna var mörkare än det plastliknande skrovet, vilket han uppskattade till cirka 12 meter i diameter.

En särskilt markant detalj på farkosten var framträdandet och rörelserna hos den centrala delen, vilken han uppskattade vara 4 meter tvärs över och förbunden med den yttre ringen med avsmalnande bommar.

- Den hade tre eller fyra spröt eller antenner som stack ut. Av rörelserna på dessa såg jag att hela föremålet kunde rotera. Det kunde vrida sig en bit åt ett håll, stanna och fortsätta eller vända tillbaka åt andra hållet.

Dessa spröt eller antenner varierade från en till en och en halv meter i längd och föreföll vara något slags sökarutrustning. I själva verket tycktes hela den centrala delen vara en sorts observatorium.

Även om själva maskinen hade en matt glans observerade vittnet ett starkt glänsande "elektrifierat" blått ljus längs objektets kant just när det kom fram ur molnet.

- Det var som en svetsbåge.

Doktorn förklarade vidare att i två eller tre dagar efter händelsen var hans häst mycket skygg och han misstänkte att hennes öron blivit påverkade på något sätt. Värre skulle det emellertid bli och det tyder på att det gäller något annat än skada genom ljud.

Svårigheterna började flera veckor senare när doktorn upptäckte fläckar som efter brännsår på hästens huvud. Inom några dagar hade de spritts nerför nacken (sam-

ma område som angripits på Snippy) och en strumaliknande svullnad hade framträtt.

- Det såg ut som en massa tumörer, tyckte Bill Allan som med en TV-grupp från Ontarios skolförvaltning åkt ut för att se på hästen.

Enligt sista rapporten hade det olyckliga djurets veterinär inte kunnat diagnostisera sjukdomen och prov från det angripna området hade testats.

- o - o - o - o -

Till denna redan mystiska kedja av omständigheter fogade doktorn ännu en förbryllande incident.

I omkring en timme efter konfrontationen

med den underliga farkosten förblev hans häst så nervös att han lät henne få beta och lugna ner sig.

- Men strax efter det jag hade suttit upp på henne för att rida hem började hon ställa till på nytt och jag tänkte

- Nej, inte en till.

- Men denna gång var hon inte så svårhanterlig och vi fortsatte tills något som låg i ett snår fångade min blick. Jag red närmare och såg att det var en häst som låg på sidan, tydligen död. Det underliga var att den uppåtvända sidan var svårt bränd trots att det inte fanns några spår av eld runt omkring.

- Vad som än hänt så måste det hänt strax dessförinnan, för jag kunde fortfarande känna lukten av brant hår. Och när jag stigit av och kände på hästkroppen var den ännu varm. Det fanns inte heller några tecken på likstelhet.

Doktorn satte först inte denna upptäckt i samband med UFO-mötet. I stället rapporterade han det rutinmässigt till en yngling han kände, vilkens familj bodde i närheten och de kom överens om att se till hästen dagen efter för att undersöka om den kunde identifieras.

Men nästa dag kunde de inte hitta några spår av hästen trots att de inte hade några svårigheter att finna platsen där den legat.

Till deras ytterligare förvirring var den kraftiga växtligheten på platsen oskadd,

HYPNOS AVSLÖJADE SAMTAL .....

forts från sid 27.

"Man kan inte låta något övertaga hela sin tillvaro", säger han.

"Jag vet vad som skett och jag tror inte att dessa utlovade framtida kontakter kommer att slå in. Jag har nu ett utmärkt jobb, sysslar lite med jakt och njuter av livet. Men om jag någon gång skulle observera något märkligt i skyn, så kan du vara säker på att jag trycker gasen i botten och sätter full fart därifrån."

S L U T

Källa:

Av Roy Norton.

Hämtat ur UFO-ASPEKT juli 1972.

Översättning:

Lars-Erik Svennberg.

även om det var uppenbart att ett fordon av betydande storlek hade behövs för att dels färdas så långt genom terrängen, dels klara av att transportera kroppen.

SÅ OMÄRKT VAR PLATSEN ATT DET VAR PRECIS SOM OM HASTEN LYFTS DIREKT FRÅN MARKEN OCH FÖRTS BORT GENOM LUFTEN.

Källa:

Av John Magor Canadian UFO Report. Hämtat ur FSR Case Histories, suppl 6 augusti 1971.

Oversättning: Leif Nilsson.

GIGOFF-inf. I nästa nummer bl a:

RAPPORT FRÅN FALKENBERG:

-Vi har sett det nu igen - tefatet.

NYA SVENSKA PILOTRAPPORTER:

-Det steg rätt över oss med en oerhörd hastighet.

SOS - NORRLAND - SOS

Unika bilder - UFO:t utförde rena rama luftcirkusen.

DET KOMMER EN DAG .....

forts från sid 32.

gått i likartade banor överallt och att intelligenta varelser troligen liknar oss. Vissa grundläggande egenskaper är i varje fall ofrånkomliga.

Man förstår varför Semitjov tilldelats STORA JOURNALISTPRISET, han skriver enkelt och klart om vad forskarna berättat och ger en lättfattlig populärvetenskaplig framställning av de allra senaste forskningsrönen och arbetshypoteserna.

ÄR DET BARA EN TIDSFRÅGA TILLS ORDENTLIG RADIOKONTAKT UPPRÄTTATS ELLER HAR KONTAKTER REDAN TAGITS, PÅGAR DE RENTAV?

HUR SKALL MÄNSKLIGHETEN REAGERA?

DAGEN DÅ VÄRLDEN HÅLLER ANDAN ÄR KANSKE INTE LÅNGT BORTA .....

Bokmalen:

Under denna rubrik ska vi i fortsättningen låta medlemmarna själva recensera någon bok som de läst.

AV BERTIL NILSSON

DET KOMMER EN DAG.....

av

Eugen Semitjov

Utgiven av Askild & Kärnekull Förlag AB Box 5210 Stockholm

Att det finns intelligent liv på många håll i universum betvivlar numera inte de allra flesta vetenskapsmän. Men kan mänskligheten någonsin komma i kontakt med dessa främmande varelser eller gör de svindlande avstånden oss åtskilda för alltid? När vi åtminstone radiokontakt?

Det är huvudfrågan i Eugen Semitjovs nyutkomna bok

DET KOMMER EN DAG DÅ VÄRLDEN HÅLLER ANDAN.

Författaren är som sina vänner bland forskarna själv övertygad om att det finns varelser som sänder radiomeddelanden genom rymden och att det bara är en tidsfråga när dessa informationer uppfångas av våra radioobservatorier. Men han står inte främmande för möjligheten att dessa varelser redan besökt vår planet. Detta är sannolikare, eftersom människan är ung med kosmiska mått mätt och de flesta andra världar måste ligga långt före vår i utveckling.

Semitjov har illustrerat sin bok med egna teckningar och en mängd fotografier. Kapitelrubriker som:

NÄR KOMMER VI MED I VINTERGÅTANS TELEFONKATALOG?

MARS ÄR EN LEVANDE PLANET

och

FÖRTIDENS ASTRONAUTER

ger en god uppfattning om vad det rör sig om.

Rysktalande Semitjov har fin kontakt med ryska forskare och lämnar intressanta upplysningar om deras arbete och spekulationer. I ett kapitel refereras filologen

Zaitzev som har en fantastisk teori om tre rymdmän på Jorden för nära 2 000 år sedan - en av dem KRISTUS. Zaitzev liknar kyrktorn vid startklara flerstegsraketer m m.

De senaste forskningsrönen om Mars och Jupiter med sin gåtfulla "röda fläck" redovisas och i sista kapitlet frågan om vad som hände i Sibirien 30 juni 1908. Meteornedslag, trodde man i femtio år. Atomexplosion, störtat rymdskepp, undrade man sedan.

I dag lyder frågeställningen:

EN KLUMP ANTIMATERIA SOM TILLSAMMANS MED EN DEL AV VÅR MATERIA TOTALOMVANDLADES TILL ENERGI?

I Moskva lämnar forskaren Kazantsev upplysningar kring de sällsamma "ASTRONAUTDOCKORNA"

från japanska huvudön Honshu (som även t ex Erich von Däniken skrivit om). Deras "solglasögon" tyder på att de bländats av vår sol och kom från en kallare värld, är en av de fascinerande hypoteserna.

Lustigt är också att notera motsättningar mellan astronomerna Carl Sagan - som tror att varelser på andra håll måste vara mycket olika oss - och Frank Drake, som menar att utvecklingen nog

forts på sid 31

